

Lê Dạ

Contents

Lê Dạ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20

Lê Dạ

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, Xuyên không, lạnh lùng cường công, lãnh đạm thụ, HENhân vật: Dạ x Tiêu LêEdit: Blue_[với sự t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-da>

1. Chương 1

Một đêm đầy máu tanh, tại La sát điện của La sát cung diễn ra một trận tàn sát kinh động. Phía bên ngoài ánh trăng ôn nhu chiếu rọi, trong này mắt có thể thấy rõ tầng tầng lớp lớp thi thể.

Một nam nhân ngạo nghễ đứng sừng sững nơi hơi người đã tàn, nam nhân một lần bị hơn trăm cao thủ chính đạo vây đánh khiến trọng thương, cũng chính là nam tử cao ngạo vì chính mình và hữu hộ thủ ân ái một đêm mà để địch thủ lọt vào công kích trả thù.

Hồng y nữ tử xinh đẹp từ khóe miệng chảy ra huyết sắc, nàng biết lực phủ ngũ tạng chính mình đã tổn thương, không nhẹ, một đôi mắt si ngốc nhìn về phía nam tử cao lớn khôi ngô, thân ảnh trong đêm đen kia càng lộ vẻ lạnh lùng nghiên nghị khiến nàng nhớ như in, hít sâu một hơi, nữ tử ôn nhu hỏi:

“Cung chủ. Ngài đối Linh Chi thực sự một chút cảm giác cũng không có sao?”

Nam tử dường như cùng với màn đêm tan ra một thể, gió khe khẽ tung lên một góc áo dài, lại càng thêm rõ ràng cơ thể bất động.

Con người Linh chi lóe lóe liếm diễm [sóng sánh], ẩn sâu trong đó là tia nhìn độc ác, trong lòng từ lâu đã biết đáp án, nhưng nàng vẫn không cam lòng, thăm mền người tròn hai mươi năm, kẻ khác đều nói cung chủ lãnh tình tuyệt tính, như Tu La đáng sợ, vậy mà nàng lại mê luyến người đó, mỗi ngày đều truy đuổi bóng lưng người, tưởng niệm bóng dáng người, trái tim đã lún quá sâu vô pháp vãn hồi.

Một tháng trước, nàng cuối cùng cũng lấy được dũng khí cầu xin yêu thương, hướng người nói bản thân đã nhiều năm si tình, cung chủ không nói gì, trực tiếp ‘muốn’ nàng. Lúc đó, nàng mừng rỡ như điên. Nhưng về sau lại sao? Ha ha...lúc nàng biết được cung chủ như cũ sủng hạnh tiện nhân nơi hậu cung, đối mặt với mình vẫn như trước không mấy may thay đổi, nàng điên rồi! Đúng vậy, nàng điên rồi.

Nàng cùng cái gọi là nhân sĩ chính đạo liên hợp, nội ngoại công kích, ý đồ hủy diệt La sát cung. Không có La sát cung hẳn có tư cách gì cao ngạo như vậy? Vô tình như vậy? Chỉ tiếc, cung chủ chính là cung chủ, không hổ là nam nhân nàng xem trọng, suất lĩnh toàn bộ cung trên dưới năm trăm nhân số đem chính đạo gần một vạn người giết sạch. Bốn ngày bốn đêm huyết chiến, nàng đã mệt mỏi, thực sự quá mệt mỏi, nhưng lại rất cam tâm!

“Cung chủ, hỏi Người một lần cuối cùng, Người đối Linh Chi không hề có cảm giác sao? Ta sáu tuổi đã đi theo Người, đến nay đã hai mươi năm rồi”.

Vẫn là trầm mặc, Linh Chi không thể chịu đựng được nữa, liều chút khí lực cuối cùng, nàng thét chói tai,

“Dù người không thương yêu ta, ta cũng muốn người cùng ta chết.”

Nam tử thụ thương quá nặng, từ lâu đã không thể nhúc nhích, không xa phía sau là vách núi, mà bên người là nhóm thủ hạ gân cốt đã mệt mỏi kiệt lực, vậy nên Linh Chi điên cuồng xông đến cũng không có người ngăn trở, mắt mở trừng trừng nhìn thấy nam tử bỏ nhào về vách núi, mọi thủ hạ trong La sát cung thần sắc khác nhau.

Mọi người đều rõ, La sát cung là thế giới cường giả vi tôn [ý kiểu mạnh làm vua ấy]. Bọn họ không nên có lòng nhân từ, không nên thương hại, chỉ phục tùng kẻ mạnh. Vị trí cung chủ là chỗ mà phải giết cha mẹ mình, huynh đệ tỉ muội mình mới có thể leo lên được, tàn nhẫn, điều đó thực không quan trọng, chỉ có kẻ thắng mới có thể làm chủ, mới được kẻ khác phục tùng. Cũng bởi vậy, kẻ có dã tâm bây giờ trong lòng tính toán, làm thế nào tìm thấy cung chủ dưới vực kia, cắt đầu để thừa kế chủ vị. La sát cung mấy đời truyền thụ, có được đầu cung chủ liền trở thành cung chủ tiếp theo. Nhưng nếu là người không đủ mạnh, cho dù đã trở thành cung chủ, vẫn sẽ bị đồng môn ám sát, vẫn có thể rơi đầu. Cho nên để có thể trở thành cung chủ vĩnh viễn phải là người mạnh nhất.

=====

Hôm nay ngày 11 tháng 11 năm 2008, chính là ngày sinh nhật của vị nữ tử trước mặt. Bất quá, rất nhanh thôi sẽ trở thành ngày giỗ của nàng rồi. Nữ tử tên Tiêu Lê, là trưởng nữ trong một gia đình nghèo khó, mấy tháng trước được chẩn đoán ung thư giai đoạn cuối, trong thời gian ngắn như vậy, với tình hình trong nhà không có biện pháp gì, Tiêu Lê cúi đầu ở trong lòng thổ dài, dù sao sớm muộn gì cũng chết, chết sớm siêu sinh sớm, cũng khiến cho cuộc sống của cha mẹ đỡ khó khăn hơn, đỡ cho đệ đệ muội muội lại không có tiền đến trường. Không ngừng chuẩn bị tâm lý, Tiêu Lê chuẩn em ra khỏi bệnh viện ngồi xe buýt ra ngoại thành, trên ngọn núi cao, đỉnh núi chót vót, chính là chỗ tốt nhất người muốn chết lựa chọn, vì vậy dân địa phương gọi nơi này là “Núi Thiên Đường”.

Trên đỉnh núi gió rất lớn, Tiêu Lê ôm chặt thân thể, run lấy bầy đi đến đỉnh núi thiên đường, nhìn lên xuống bên dưới, hiện tại mới hơn sáu giờ chiều, trời cũng lơ mờ tối, vách núi sâu không thấy đáy trông như Dã thú đang há miệng muốn cắn người.

Làm cho lòng bàn chân lạnh lẽo đứng thẳng, Tiêu Lê mở hai tay, nỗ lực tưởng tượng mình đang đứng trên mũi thuyền Titanic, Jack đang ở phía sau âu yếm ôm. Con bà nó, bản cô nương còn chưa yêu qua ai, Tiêu Lê lẩm bẩm một câu, nén sợ hãi nhảy xuống vực.

Do hoảng sợ quá độ, trên đường rơi xuống Tiêu Lê đã hôn mê bất tỉnh, lần thứ hai tỉnh lại, hoàn cảnh đã hoàn toàn khác rồi.

Mắt Tiêu Lê lần đầu nhìn thấy chính là bầu trời trên cao treo ánh trăng tròn, đưa mắt nhìn bốn phía chợt phát hiện nơi này toàn là thi cốt. Kinh hãi thét một tiếng chói tai mới phát hiện tiếng của mình lại lạnh lạnh như hải đồng, lần thứ ba mở mắt mới nhìn ra mình đã ‘tá thi hoàn hồn rồi’ hơn nữa lại mượn thi thể của nam hải đồng khoảng mười tuổi.

Đứa bé này tình hình cũng không tốt, rõ ràng người gãy đến trơ xương, tóc dài ngang vai, da nhiều chỗ khô

nứt, vả lại do kinh qua sương gió mà ngả màu nâu. Tổng quát mà nói, đây là lần hoàn hồn sống lại cực kì thất bại, không có thân phận tôn quý, không có người nhà thân thích, lẻ loi một mình bị vớt ở bãi tha ma, chợt có loại cảm giác thân thiết. Bỏ qua cái thân xác này, mình cũng xem như là cô hồn dã quỷ rồi a? Nói vậy thân thể này không lâu sau cũng sẽ hóa thành những thứ trước mắt a? Người chết, còn một đồng xương trắng.

Tiêu tiêu sái sái phiêu lãng đi quanh đồi nhỏ, Tiêu Lê cảm giác chính mình như đang hành tẩu. Tuy rằng đối với đồng xương trắng có hảo cảm, cậu cũng không thể dễ dàng lơ lửng đồng thịt thối cùng rắn chuột đang bới móc gây rối, để có thể có nơi an toàn ngăn nắp sạch sẽ để nghỉ ngơi, Tiêu Lê không suy nghĩ nhiều hướng chỗ ít cây cối đi đến.

Chỉ tiếc, sắc trời càng ngày càng sáng, trước mắt Tiêu Lê cây cối ngày càng nhiều. Nghi hoặc một hồi, Tiêu Lê vỗ ót, đứng rồi, mình đứng là từ vùng ven rừng cây đi vào bên trong, thảo nào cây cối đi càng nhiều. Hung hăng gõ đầu mình, Tiêu Lê vừa mới định xoay người quay lại, phía trước mơ hồ truyền đến âm thanh.

“Ai?”

Tiêu Lê kinh động hỏi, trong lòng phi thường sợ hãi, trong não hiện ra con cạp vàng, con gấu lớn đen các loại động vật hung tàn. Tại cái nơi chẳng biết là nơi nào này, khó đảm bảo không có vật đáng sợ xuất hiện.

Âm thanh dừng lại, tiếp theo truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống, Tiêu Lê cả kinh, sững sờ một lúc lâu mới rón rén tiến đến, cách vài bước tiện tay nhặt cây gỗ lớn đem bụi cây cành lá vạch ra, một vị hắc y nam tử hình thể cực kì cao to xuất hiện trước mắt.

“Này, chết rồi sao?”

Tiêu Lê cẩn thận huých vai nam tử, cảm giác trong tay trơn trơn, cúi đầu nhìn xuống, ngón út khô quắt thành linh nghiệm sắc đỏ, dùng mũi ngửi ngửi, mùi nồng vô cùng,

“Máu? Máu người sao? Này, người bị thương?”

Nam tử vẫn không nhúc nhích, nhưng Tiêu Lê lại biết được đối phương chưa chết, đó là loại cảm ứng kì lạ không thể hiểu được, khiến không ai có thể nói ra nó kì lạ thế nào.

Cho tới bây giờ Tiêu Lê ‘Không quản việc không liên quan đến mình’ lại nghĩa hiệp từ từ nâng nam tử dậy, liều mạng kéo người hướng về phía đường đi.

Sắc trời dần dần sáng, Tiêu Lê nhớ tới bãi tha ma, nam tử đã tỉnh lại, con người còn lạnh gấp trăm lần song kiếm khiến Tiêu Lê thiếu chút nữa đóng băng. Bất quá Tiêu Lê không so bì, xem như nam tử này tâm thần đi. Tiêu Lê cảm thấy nam tử thân thể căng thẳng, biết hẳn không muốn bị người khác phát hiện, vội vã hướng nắm mồ gần nhất, hai tay tùy tiện đào vài phát, một cái động tức thì xuất hiện.

Tiêu Lê quay đầu hướng nam tử khẽ cười,

“Tuy rằng lấy tử thi che lại một hồi, nhưng an toàn là nhất, chuyện khác tính sau, người muốn thoát được bọn họ thì ừ khuất một chút a.”

Không đợi đáp lời, Tiêu Lê trực tiếp kéo tay nam tử ném hẳn xuống phía dưới, đối phương rõ ràng bị trọng thương, này hừ cũng không thềm hừ một tiếng. Tiêu Lê thấy vậy âm thầm lú lười, thật là một nam tử cường ngạnh biến thái. Xóa đi tất cả vết tích, Tiêu Lê cũng nhảy xuống.

Trên bãi tha ma loại mộ động như vậy cũng không ít, phần lớn là do người nghèo trộm đồ vật của người chết, Tiêu Lê tin tưởng những người kia chỉ tìm kiếm bên ngoài tuyệt đối không nghĩ ra những chỗ này lại có người trốn. Nam tử Tiêu Lê nhặt được mặc quần áo kiểu cổ trang, người này hẳn chính là người cổ đại rồi, cổ nhân nha, những thứ kiêng kỵ rất là nhiều.

Quả nhiên, hơn nửa canh giờ tìm kiếm, những người đó chỉ ở chung quanh chỗ sạch tìm kiếm, ngay cả ven bãi tha ma mà cũng chưa thềm chạm qua, đúng thật, mùi thịt người lên men, có điên mới đi vào dạo.

Vẫn đợi đến khi mặt trời xuống núi, xung quang vắng vẻ trở lại. Tiêu Lê mới dè dặt ra ngoài kiểm tra một phen, trong rừng cây bốn phía đều có giấu vết dẫm đạp mất trật tự, xem ra nhân số cũng không ít.

Tiêu Lê cất lực đem nam tử kéo khỏi hầm ngầm, rốt cục cũng có thời gian chăm chú quan sát đối phương, giật mình phát hiện nam tử được cứu tuần mỹ dị thường. Ngũ quan sâu sắc nhưng không tục tằng, từng nét từng nét như được vẽ tinh vi tỉ mỉ, rõ ràng hiện trên khuôn mặt hoàn mỹ cùng mạnh mẽ. Nam tử rất cao to, thân thể khỏe mạnh thon dài tăng lên cảm giác áp bách, Tiêu Lê không tưởng tượng nổi nếu như đối phương khôi phục tinh thần đứng trước mặt mình sẽ là cảnh tượng đáng sợ thế nào.

“Uy. Người tên gì?”

Tiêu Lê hiếu kì nhìn đối phương.

Nam tử liếc liếc Tiêu Lê, con người một mảnh băng lãnh, môi nhếch lên như trước.

“Ân, không nói thì thôi, bất quá, đêm nay chúng ta ăn xong còn phải chạy đi. Lát nữa ta nướng chuột cho người, người phải ăn hết nha.”

Tiêu Lê nhún vai, nam tử không trả lời cũng không cảm thấy tức giận.

Đêm trời đầy sao, sáng sớm ánh bình minh sáng tỏ, bây giờ đại khái là mùa hạ, theo dọc đường rau quả đại không ít. Qua vài ngày, hai người chỉ gặp qua ba đợt tìm người Tiêu Lê tìm nơi vắng vẻ, nam tử hợp tác, đều né qua nguy hiểm.

Phong thành đã gần ngay trước mắt, nam tử bất động. Tiêu Lê nghi hoặc mà nhìn hắn, một lát bưng tỉnh ngộ, trong thành bí mật khó dữ, nếu nhiều một người biết không rõ sẽ có bao nhiêu anh mắt theo dõi hắn. Tiêu Lê hiểu rõ võ võ vai nam tử, dù hắn hướng bên rìa phải đi. Ngoại ô luôn luôn có những miếu đình cổ nát a, cho hắn trốn ở đằng kia, mình phải vào thành mua được cùng ít đồ ăn. Đừng hỏi tiền đâu mà có, cái mờ mờ đi xuống kia vừa vắn có chút đồ đáng giá...ha hã, xấu hổ~

2. Chương 2

Mang theo nam tử đang thụ thương, Tiêu Lê không những tìm thấy một cái miếu đồ nát như trong truyền thuyết, mà ở trong ngôi miếu còn phát hiện ra một cái hầm, đưa nam tử kia trốn vào trong hầm, Tiêu Lê cười ôn nhu,

“Này, ta muốn đi mua vài thứ, người nhẫn nại ở chỗ này một chút a, ai kêu người không cho ta xử lý vết thương, chính mình lại không có khí lực tự bôi thuốc! Cả người máu chảy đầm đìa, ngộ có ai đi vào miếu này không nghi ngờ mới lạ.”

Vỗ vỗ tay, Tiêu Lê xoay người bước đi, trong lòng mong chờ thành thị cổ đại đến tốt cùng là cái hình dạng thế nào.

Phong thành cực kỳ ồn ào, nhìn xe ngựa chạy đến trước mắt, Tiêu Lê tầm tắc tán thưởng, đúng là một thành thị sống động vội vã.

Đem vật bồi táng [vật chôn theo, chính là mấy vật lấy dc trong mộ nhà ng ta lúc trc a~] xử lý xong xuôi, Tiêu Lê đi qua các cửa hàng lớn ở trung tâm, lương khô, thuốc trị thương, y phục chọn lựa kĩ càng, bận chết được.

Mang một bao đầy đồ, Tiêu Lê nhàn nhã du ngoạn trên đường lớn, cảm thụ phong cách sinh hoạt cổ xưa của dân chúng.

Bỗng nhiên, phía xa xa huyên náo không ngừng, loáng thoáng nghe thấy tiếng cười cợt quái của một nam nhân, tiếng khóc anh anh của một nữ tử khiến Tiêu Lê nhíu mày. Đi tới gần hơn, nguyên lai là..

Tiết mục < Công tử phóng đảng đùa giỡn con gái nhà lành >, mặc dù thân đã là nam nhi, nhưng nhìn thấy nữ tử bị khó dễ vẫn khơi dậy trong người tình nghĩa đồng bào. Vén tay áo lên, không thèm suy nghĩ nói vài câu, đơn giản đem người ‘lòe loẹt’ đối diện kéo ra.

Hoàn cảnh thân thể hiện tại thực không tốt khiến Tiêu Lê rất nhanh sau đó mất hết khí lực, đối mặt với người liên tục quyền đâm cước đá, Tiêu Lê lẳng lặng thả lỏng chính mình tiếp thu. Bất đắc dĩ không dùng võ mồm, không oán người bên ngoài lạnh lùng, Tiêu Lê chỉ đợi tên bại hoại này mất hứng mà dừng tay.

Khoảng nửa thời gian uống một ly trà, Tiêu Lê như trải qua cả một thế kỷ, nghe rằng trợn mắt di chuyển thân người sớm đã như tử, hoàn hảo không gãy xương, chỉ là bởi vì lần đầu tiên chịu đòn, đầu không được bảo vệ tốt, con mắt bị đánh ba quyền, trước mắt một mảng không rõ.

“Người thật khờ!” tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, đầu óc nhất thời bị mê man sa sầm.

“Ta không ngờ, ta chỉ là làm điều ta nghĩ.” Tiêu Lê muốn trừng mắt liếc đối phương, đáng tiếc con mắt đã bị thương, động tác không thể thích hợp.

“Người khác cũng không có giúp người.”

“Ta không cần!” Tiêu Lê mỉa mai cười, vẻ mặt co rúm đau đớn khiến hần chảy nước mắt.

“Cho người, một ngày một lần, ba ngày sau sẽ không có việc gì.” Tiếng nói trong trẻo lạnh lùng như trước, cảm giác đã có chút ấm áp.

Một bình dược nhẹ nhàng đặt trên mặt đất, Tiêu Lê cật lực ngẩng đầu muốn thấy rõ đối phương, lại nghe đến có người lạnh nhạt nói:

“Chủ nhân, thứ ngài cho hần là thần dược chữa thương bách thảo đan a, cho xú tiểu tử này thực lãng phí rồi.”

“Cần người lắm miệng sao.” Nam tử phát tay áo rời đi, Tiêu Lê cũng đã nhớ kĩ khuôn mặt xinh đẹp nho nhã của đối phương, chính là một người trẻ tuổi có khí chất quý tộc, hần âm thầm nghĩ.

“Bách thảo đan?” cúi đầu nhìn bình dược màu trắng, Tiêu Lê trước sau cũng không mở nó.

Dùng tốc độ so với ốc sên còn chậm hơn mười lần, bò về miếu ở ngoại ô đã là lúc hoàng hôn. Tiêu Lê không biết mình dùng khuôn mặt bầm tím vũng vàng nở ra một nụ cười xán lạn lại làm chấn động khung cảnh thế nào, dù sao lúc ấy hần cũng đau đến chảy nước mắt, đối diện với nam tử khuôn mặt tuấn tú hơi hơi có tí chập chờn.

Mở cái nắp gỗ bình dược màu trắng, mùi thơm thoang thoang xông vào mũi làm Tiêu Lê tinh thần phần chấn, quơ quơ trước mặt nam tử cho hần ngửi ngửi,

“Nghe người kia nói là bách thảo đan, thần dược chữa thương, đúng hay không?”

Nam tử gật đầu.

“Mở miệng ra, ta uy người?” ngữ khí đùa giỡn, bởi vì Tiêu Lê biết nam tử trong lòng cảnh giới rất cao, lòng tự trọng cũng rất cao, chắc chắn hần sẽ tự mình..

..lấy nó ăn. Nhưng hành động của nam tử khiến Tiêu Lê mất trợn miệng há, nam tử chậm rãi mở miệng, chủ động ngậm dược hoàn trong tay Tiêu Lê nuốt xuống.

Ấm áp nơi đầu ngón tay làm cho Tiêu Lê cảm giác máu dồn lên não, vội vàng đứng dậy, hấp tấp nói, “Ta mua mấy cái màn thầu, tuy đã lạnh, nhưng chung quy so với rau dại vẫn ngon hơn, cái này cho người.”

Bách thảo đan quả nhiên không hổ là thần dược chữa thương, nam tử ăn vào một viên, ngày thứ hai liền có thể tự mình băng bó vết thương, ba ngày sau, thừa dịp Tiêu Lê vào thành mua đồ ăn vặt, nam tử tĩnh tâm vận khí, hoàn toàn khôi phục bốn phần nội lực vốn bị ngưng trệ, là lúc triệu hồi người La sát cung. Nghe thấy tiếng bước chân xa xa nhanh tới, vừa mới đề phòng liền tĩnh tâm lại, nhiều ngày ở chung, nam tử đã quen khí tức Tiêu Lê.

“Này, đoán xem ta hôm nay nhìn thấy gì? Ta nhìn thấy hồ lô đường, không nghĩ tới tại đây tại Thanh Vương triều cũng có hồ lô đường.” khoác lên người một bộ bố sam nam tử, thân thể vốn gầy của Tiêu Lê bây giờ xem ra so với y phục vẫn gầy nhỏ, mờ mờ ám ám gương mặt giặt lại một cái rạng rỡ.

Dáng tươi cười không gì sánh được, nhưng bây giờ thoát nhìn có chút quý dị. Đương nhiên, hai người đều không để ý. Tiêu Lê nhanh nhẹ từ bên trong ống tay áo lấy ra một xâu mít quả đỏ au,

“Uy, muốn ăn không? Ta để lại cho ngươi một xâu, hương vị vừa chua lại vừa ngọt, rất ngon miệng a.”

Nam tử nhìn Tiêu Lê bày ra đôi mắt trong suốt không gì sánh được, do dự một chút, tiếp nhận rồi nếm một ngụm, chậm rãi nhai. Ba ngày nay Tiêu Lê thấy động tác nam tử như vậy không hề oán trách, chuyện cứu sống nam tử này, hẳn trong lòng thấy tự hào vui sướng.

Chỉ chốc lát sau, nam tử phun ra một đồng hạt, bỗng nhiên chậm rãi đứng lên.

“Làm sao vậy?”

Nam tử trầm mặc như trước, bắt động một chút rồi hướng ra ngoài. Tiêu Lê trong lòng nghi hoặc, lại không hỏi nhiều, chỉ yên lặng đi theo phía sau. Hai người vào đến Phong thành đang lúc trưa, trên đường lớn ngựa xe như nước, rất náo nhiệt. Nam tử chân không ngừng nghỉ, nhanh nhẹn xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, Tiêu Lê chăm chú nhìn đối phương thân ảnh cao lớn, may là mục tiêu rõ ràng, không đến mức lạc mất.

Sau một nén nhang, trong khi Tiêu Lê đang thở hồng hộc, nghĩ muốn hô kháng nghị đòi nghỉ ngơi một chút thì thân ảnh phía trước dừng lại. Giương mắt nhìn, trước mặt là khách sạn bình dân hai tầng, tên “Hi tương phòng”.

“Ngươi muốn trọ ở chỗ này?” Tiêu Lê kinh ngạc, thực không hiểu nam tử muốn thế nào, hẳn có thể vào thành rồi sao? Không sợ người ta tìm thấy?

Nam tử nhàn nhạt liếc mắt Tiêu Lê, trực tiếp đi vào ngồi dựa vào cửa sổ lầu hai. Tiểu nhị ân cần tiến lên, Tiêu Lê không biết gọi món ăn, liền nói “Tùy ý”. Tiểu nhị này cũng lanh lợi, cảm giác nam tử hai bên khí thế phi phàm, liền ngậm miệng lui đi sắp xếp.

Chỉ chốc lát sau, vài món ăn nhẹ buổi sáng, cùng một phần canh chua được đưa lên.

Sau thời gian uống một ly trà, một hắc y nam tử lặng yên bay đến bên cạnh bàn kính cẩn quỳ xuống,

“Cung chủ, thuộc hạ đến chậm, xin trách phạt.”

Gió nhẹ lướt qua, hắc y nam tử miệng phun máu tươi từ trên tường đối diện trượt xuống, Tiêu Lê cố sức nuốt miếng đậu hũ non trong miệng xuống, nhìn qua nam tử thần sắc vẫn không đổi, lại nhìn hắc y nam tử cả người ngập sát khí lại chặt vật không chịu nổi nơi xa, trong lòng có chút minh bạch, nghĩ không ra người hẳn cứu là một nhân vật BOSS siêu cấp lớn.

Nam tử đã khôi phục thể lực bề ngoài tuần mỹ vô song bắt đầu di động mắt, nhưng lại vô hình khiến cho đối phương bị áp bách sâu tận xương tủy, không có một người nào dám nhìn vào đôi mắt đó. Tiêu Lê nhìn đến người bên ngoài, thấy đều là vẻ mặt hèn nhát nhịn không được trộm trộm liếc nhìn quang cảnh, quả thật là căng thẳng đến thú vị.

Hắc y nam tử không dám nằm yên, khoe miệng vẫn còn vết máu lại đến quỳ trước bàn. Lúc này đây cung chủ, theo như lời hắn, không đánh hắn nữa, chỉ thấy tay nam tử nhoáng lên, một chồng ngân phiếu như ảo thuật xuất hiện trên tay.

“Này...cho ta?” Tiêu Lê nhìn đồng ngân phiếu dày đưa đến trước mặt, ngây ngốc cười hỏi.

Nam tử gật đầu.

Trầm mặc duy trì không bao lâu, Tiêu Lê tránh mắt, mỉm cười nhận. Ngân phiếu trong tay rất nhẹ, hẳn lại cảm thấy như cầm trong tay đá tảng, lòng nặng trĩu dị thường.

Gió nhẹ phẩy sợi tóc, ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng cao to đã đi đến cầu thang, Tiêu Lê nói như thở dài, “Ta là Tiêu Lê, người trước sau không hỏi qua tên ta.”

Nam tử dường như dừng lại một chút, trong chớp mắt hình bóng đã không còn.

3. Chương 3

Dùng tiền làm gì đây? Đương nhiên là phải đem đi tiêu xài. Tiêu Lê dùng ngân phiếu một vạn lượng, ăn tất cả đồ ăn nổi danh trong Phong thành, đang phiền não không biết nên xài chín vạn ngân lượng còn lại như thế nào, thì đã có người tới thay y xử lý.

Ban đêm, trăng thanh gió mát, chính là thời điểm hạng người trộm gà bắt chó bắt đầu lao động. Tiêu Lê đang lúc mơ hồ nghĩ thấy một mùi thơm lạ thì đã biết có việc không tốt, tiểu tặc đến.

Ngày thứ hai, võ võ đầu còn có chút ảm đạm, Tiêu Lê sờ sờ bao quần áo ở chân giường, ngoại trừ ngân phiếu, còn lại bạc vụn, cũng là một tiểu thân có lòng nhân từ nì, Tiêu Lê tự giấu cười.

Nói không nghĩ sẽ gặp loại chuyện này là gạt người nha, Tiêu Lê tự biết mình mấy ngày nay quá rêu rao rồi. Ôm trước ngực một đồng lớn, cô đơn một mình, tiểu nam hài gầy yếu, thấy loại người có ba điều kiện này người ta chỉ đợi làm thịt dê con. Mà y mười ngày sau mới dính phải việc này, chỉ có thể nói trị an Phong thành thực rất tốt.

Không có số tiền kia, Tiêu Lê trái lại cảm thấy tâm tình nhẹ đi không ít.

Rảnh rồi nhàn hạ đi bộ trên đường phố Phong thành, tuy là nắng hạ chói chang, không khí sáng sớm mát mẻ lại rất hợp lòng người. Tiêu Lê hiếu kỳ đánh giá phong cảnh đường phố, đa số cửa hàng ngói hồng tường nâu, màu sắc cực kỳ sáng lạn, không bao lâu sau y xem đến chán.

Người là sắt, cơm là dao[nguyên văn là cương=dao chặt thép a~], một bữa không ăn đói đến phát hoảng. Tiêu Lê sờ sờ bụng đang réo, nghĩ đến số ngân lượng kia còn lại không nhiều lắm, nên tìm công việc sống tạm bợ. Bất quá, hoàn toàn ngoài dự liệu của y là, cửa hàng lớn nhỏ trong thành thấy y vóc người nhỏ yếu, tướng người khô quắt liền cự tuyệt ngay.

“Mụ nội nó, không có cơm ăn đương nhiên nhỏ gầy, ta thành da bọc xương rồi, dung mạo tự nhiên biến đổi. Chờ ta béo mập lại, còn không phải là tiểu sinh thanh tú sao?”

Nhiều lần không có kết quả, cứ vấp phải trắc trở khiến Tiêu Lê cực kỳ tức giận, hùng hùng hổ hổ cả đêm, ngày hôm sau Tiêu Lê thu thập khăn gói, ra khỏi khách sạn bình dân, hiên ngang lẫm liệt đi thẳng đến kỹ viện nổi danh nhất Phong thành “Hong lâu”.

Trong lòng suy nghĩ đến ngành dịch vụ này ở cổ đại, tụ tập toàn người thượng hạng, y âm thầm dự định, nếu còn không được thì làm khất cái a, dù sao đáng chấp chính mình cũng khiến người không thương không được.

Bất quá, lúc này Lý ma ma của Hong lâu không để cho Tiêu Lê thất vọng, thân thể mập mập khó khăn, đôi mắt hạt đậu, thoát nhìn khôi hài lại thấy rất phù hợp, khôn khéo trầm ổn làm cho đối phương nhất thời sơ xuất.

Lý ma ma da mặt trát phấn dày tỉ mỉ quét nhìn Tiêu Lê, một lát sau thì cười như hoa, thầm nghĩ tiểu hài tử này tuy rằng gầy trơ xương, màu da thô sạm, nhưng ngũ quan chỉnh tề, qua một thời gian, có thể trở thành gã sai vặt lanh lợi vui vẻ. Cổ họng réo rắt, Lý ma ma đoán đo tự mình ôn nhu hỏi qua thân thể thì nhận.

Phàm là người tự nguyện đến chốn này, ngoại trừ bắt buộc, bắt đắc dĩ cũng là cùng đường, bởi vậy Lý ma ma đối với Tiêu Lê mơ hồ trả lời không rõ ràng cũng không quá để ý, vuốt vuốt khăn thơm, nài nỉ nói nhỏ, “Người trước tiên là tạp vụ ở trừu phòng a, sau này có cơ linh, thích vị cô nương nào thì lấy cô nương ấy. Tất cả đều nhờ phận số của ngươi biết không?”

“Hiểu, Lý ma ma.” Tiêu Lê nhận lời, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, có việc làm, chí ít việc ăn uống không thành vấn đề.

=====

Hơn nửa năm sau, Tiêu Lê từ trừu phòng thăng tới đại đường, ở đại đường lại vì các cô nương mà dốc sức, y dựa vào lanh lợi hiền lành hiểu rõ ý tứ người khác, giúp đỡ các cô nương nắm được tâm ý không ít khách nhân. Bất quá Tiêu Lê mặc dù làn da nhợt nhạt đi không ít, không mập lên nhiều lắm, thân thể khô quắt...Nhìn

thấy sẽ không muốn ‘vui vẻ’, các cô nương ngoại trừ đối với y có quan tâm nhiều hơn, cũng không nguyện ý cùng với y đến sau này. May mà Tiêu Lê cũng không thêm để ý, cuộc sống thực thỏa mãn.

Ngày xuân dần dần tàn, mắt thấy đã gần kề đầu hạ, các cô nương trong Hồng lâu đã đỏ đỏ xanh xanh một mảnh, vài mỏng da trắng như tuyết xinh đẹp trải qua một mùa đông tiêu điều càng âm áp vui vẻ. Trong lễ mừng năm mới, Lão gia nhai cầm cái quạt thơm, vuốt vuốt chòm râu, cũng không chịu nổi mà nảy xuân tình, đều xuất môn bắt đầu tự tìm vui, cảm giác tiểu mỹ nhân trong lòng mới mẻ.

Tiêu Lê co giãn gân cốt, nhìn thấy trong lâu đã ồn ào, cũng có thể tưởng tượng thời gian tới mình sẽ bận rộn cỡ nào.

“Lê nhi, Vương công tử tới nhanh đi kêu Thúy Cúc. Cái nha đầu chết tiệt kia, các cô nương trong lâu kể ra nàng là lười nhất.” Lý ma ma lượn thân thể mập mập một vòng nhanh chóng đến trước mặt Tiêu Lê, một đôi mắt hạt đậu tràn đầy lửa giận.

Kim chủ [khách vàng a~] có tiền nhất Hồng lâu là ai? Đương nhiên là nhà giàu nhất Phong thành Vương gia Đại Thiểu Vương quý báu. Nữ tử đẹp nhất Hồng lâu là ai? Là Thúy Cúc. Hồng lâu Phong thành thực ra cũng chỉ là một chi nhánh, tổng lâu đặt tại kinh thành. Thúy Cúc nguyên bản chỉ là một người hầu, lâu chủ nhìn nàng có ngoại hình, lại có phẩm hạnh, phân công đến Hồng lâu Phong thành phía tây trở thành đệ nhất hoa khôi. Mà Thúy Cúc quả không phụ sở thác, qua nhiều năm, ngọc diện vốn vẫn nhả thanh tú đã thành xinh đẹp chi dung, vô số nam nhân giàu sang quyền quý nguyện quỳ dưới chân, một trong số người bị cô nương chơi trò “Có bạc liền động” là Vương đại gia.

Thúy Cúc mới mười sáu vừa đúng thời kì tao nhã tài hoa, không trách được xua nam nhân Phong thành như xua vịt. Tiêu Lê cấp tốc chạy về phía hậu viện phía tây Hồng lâu, chỗ đó là tây viện đầu bảng. Tiêu Lê nhớ tới không lâu trước đây vô tình thấy được sương phòng hoa khôi có thân ảnh xa la xuất hiện, vốn có thói quen “Không quan hệ tới mình không quan tâm”, y sau đó cũng không may mảy quan tâm. Chỉ là, Thúy Cúc thanh cao lạnh lùng không nói cười kia lại tròn một ngày ngày ngô cười, khiến Tiêu Lê đích thực cảm thấy ngạc nhiên.

Càng đến gần phòng lớn tây viện, cước bộ Tiêu Lê càng chậm, cái lỗ tai càng căng ra, nếu như đầu y không có vấn đề gì, tư tưởng đủ lớn, vậy, phía sau cánh cửa đóng chặt trước mắt mơ hồ truyền ra tiếng nam nữ XXOO a? Tiêu Lê nghi hoặc gõ gõ đầu, Hồng lâu có quy củ, cô nương trong lâu không được lén tiếp khách. Chẳng lẽ là trong lúc nào đó y không biết, quy củ lâu đã thanh đổi?

Phịch một tiếng, cửa phòng đột nhiên mở, Tiêu Lê không kịp kinh hô, cánh tay bị một lực kéo lấy, định thần lại cửa phòng đã đóng, bản thân đã ở trong sương phòng. Hít thật sâu một hơi, trong phòng mùi hương thanh nhã tươi mát.

“Lê nhi?” vội vã chỉnh lại quần áo đã mất trật tự, vương mùi vị ái tình đỏ mặt cười khiến người từng làm nữ nhi như Tiêu Lê thấy được cũng ngẩn ngơ, Thúy Cúc nhú nhú mày, nam hài nhỏ gầy này luôn bảo vệ mình, mặc dù không hiểu sao Trúc công tử lại bắt hấn đi vào, nhưng nàng không muốn tổn thương Tiêu Lê.

Thúy Cúc nghi hoặc nhìn về nam tử lần thứ hai gặp mặt,

“Trúc công tử, người là vì sao?”

Thanh niên được gọi là Trúc công tử có một đôi mắt vô cùng xinh xắn, sóng mắt tùy ý lưu chuyển, quang sắc liễm diễm khe khẽ lay động, mê hoặc người đến cực điểm. Hắn quần áo chỉnh tề nguyệt sắc trường bào phẳng phiu sạch sẽ, không một nếp uốn, Tiêu Lê đứng bên thềm dự đoán, người này nhất định là cõi y phục ra rồi mới bắt đầu ‘làm việc’, hơn nữa nhìn bộ dáng hần bình tĩnh vậy, nghĩ ra chuyện thâm hương như thể người này cũng không phải mới học nghề.

Trong khi Tiêu Lê từ cõi thần tiên bình phục tâm tình, Trúc công tử vẫn còn đang suy nghĩ nhìn đối phương. Một lúc lâu, chỉ thấy hần thở ra một hơi nhẹ, buồn bã nói,

“Nguyên bản còn muốn thu người là sai vật cho Thúy Cúc, sau này gặp mặt Thúy Cúc cũng thuận tiện, đáng tiếc...” nói chưa hết, nhưng ánh mắt sâu sắc như đã nói tiếp.

Tiêu Lê nhàn nhạt liếc mắt đối phương, tin tưởng hẳn vừa rồi là nghĩ về gã sai vặt này, sợ không chừng là vấn đề diệt khẩu a. Vừa rồi tự mình cảm nhận được khí tức sắc bén của hắn, có thể bởi vì tình hình phải diệt khẩu, coi rẻ mạng người nhân quyền không phải hạng quý tộc còn có thể là ai? Tiêu Lê oán thầm chốc lát, biết mình nếu thực sự không làm gã sai vặt cho Thúy Cúc, sợ rằng mất mạng, đương nhiên, nếu như có thể giữ lại được. Nghĩ một chút, y vội vã bày ra dạng tươi cười,

“Vị công tử này, tiểu nhân là Tiêu Lê, năm nay mười hai tuổi, không cha mẹ, năm ngoái cùng đường không thể khác hơn bán mình vào Hồng lâu kiếm sống, chỉ cầu mặc ấm ăn no. Lần này không cần thận phả... chuyện tốt của công tử cùng cô nương, là lỗi tiểu nhân, nhưng sau này xin hầu hạ cô nương, giúp công tử cùng cô nương giai ngẫu thành đôi, ngọt ngọt mật mật, cùng nhau sinh tử, sông cạn đá mòn...”

“Dừng! Người nói cái gì.” Trúc công tử lúc đầu nghe hăng hái bừng bừng, càng nghe mặt lại càng đen.

Tiêu Lê vội vàng cuống quýt cúi đầu khom lưng, bày ra khuôn mặt tươi cười vô tội thương cảm, khiến Thúy Cúc một bên nhìn thấy thương, không khỏi quay qua Trúc công tử liếc mắt làm nũng, nhẹ giọng nói,

“Để Tiêu Lê làm sai vặt cho ta a, hẳn thông minh nhanh nhẹn, lại nguyện ý chịu khổ, ta đã sớm muốn hưởng Lý ma ma đem hắn đến đây.”

Tiểu mỹ nhân nói chuyện, rất có đạo lý, hướng hồ lúc này Trúc công tử vừa nhìn đã biết là người thương hoa tiếc ngọc. Một lời nói ra, Lý ma ma trong lòng vui mừng, Tiêu Lê chuyển đến Tây viện. Tiêu Lê ở việc đãi khách rất tốt, mỗi khi cô nương bận việc không đến, mà khách nhân lại quá sốt ruột thì y có thể dựa vào hiểu biết về sở thích trấn an bọn họ, mà Thúy Cúc thì thanh thanh cao cao dễ dàng đắc tội người khác, có Tiêu Lê thì như hổ thêm cánh, cũng khó trách Lý ma ma cao hứng như vậy.

Sau, Tiêu Lê với Thúy Cúc từ từ quen thân, y mới biết Trúc công tử vốn là ngưỡng mộ rồi đến để nhìn qua dung mạo đệ nhất mỹ nữ Phong thành đến tột cùng là đẹp như thế nào, lại thành nhất kiến chung tình, Thúy Cúc gặp đối phương tuấn tú lịch sự, phong thái cao ngạo, không cần đến lai lịch cũng có thể khiến tâm hồn thiếu nữ lay động. Bởi vậy đến nay ngoại trừ biết người kia gọi Trúc công tử, giới tính là nam, còn lại cái gì cũng không biết.

Tiêu Lê ngầm thở dài, hành vi đáng thẹn của loại người này chính là hái hoa tặc nha. Y dùng tám lượng bầy tiền mà bản thân khổ cực kiếm ra thẻ rằng, nam tử kia tuyệt đối không phải họ Trúc. Bất quá nhìn tiểu mỹ nhân đáng đáp ngọt ngào bên cạnh ngày ngày chờ mong tình nhân đến, Tiêu Lê nhanh chóng tự tắt vào mồm, không muốn nói ra chút nào cái chuyện mất hứng kia.

Thúy Cúc là người thông minh, Tiêu Lê cũng hiểu đối phương nhất định đã sớm có dự định, bản thân mình căn bản không nên nóng lòng. Cuộc sống như vậy cứ đi qua từng ngày một, nắng hè chói chang, Thúy Cúc cùng Trúc công tử hẹn hò nhiều hơn, vậy nên, nhu cầu son bột nước tăng lên.

Một ngày, son bột nước của Thúy Cúc lại hết, nghĩ đến buổi chiều Trúc công tử sẽ lại đến, thừa lúc sáng sớm mặt trời còn chưa lên, Tiêu Lê cấp tốc ra khỏi cửa, thẳng đến nơi bán son phía tây thành. Lấy được son bột nước, Tiêu Lê thấy tinh thần tốt, dự định đi xung quanh một chút. Mới vừa đi được vài bước thì thấy một đám người xa xa vây lấy một bản bố cáo chỉ trở.

Nhất thời hiếu kì, Tiêu Lê dựa vào thân hình nhỏ gầy dị thường nhanh chóng chui vào được tận sâu bên trong, nguyên lai là cái gọi Thanh vân môn dán bảng thu thập đồ đệ, môn phái này vì chưa nghe có người nói qua, phương pháp thu thập đồ đệ lại vô cùng quỷ dị, nên không có người dám tiến lên ghi danh.

Tiêu Lê thấy vậy, khẽ cười cười, không chút do dự đem tờ giấy lấy xuống, thầm nghĩ dù sao cũng là thu đồ đệ không phải thu mạng, sợ cái gì?

4. Chương 4

Tiêu Lê vừa đem thông báo bóc xuống, thì phía trên vang lên trận cười to, mọi người ngẩng đầu nhìn, thành linh gặp ông lão râu tóc bạc trắng, nhẹ nhàng như từ trên trời giáng xuống. Sau đó lại chăm chú nhìn vị

nam tử dáng dấp thư sinh bạch diện thanh y [mặt trắng áo xanh], ánh mắt đối với ông lão rất kính cẩn.

Đợi ông lão hạ xuống đi đến, Tiêu Lê tỉ mỉ nhìn lại, cũng một thân thanh y, lưng hơi còng, râu dài tới ngực, đầu đầy tóc trắng, lông mi thưa thớt, nếu không nhìn mắt ông lão, thì chỉ là ông lão tuổi khoảng bảy mươi. Nhưng mà, cặp mắt một mí kia thần quang dịu dàng, nhất định rất khỏe mạnh.

Nam tử thần thái sáng lạn hơn, trọng yếu hơn là nhân thần cũng không sắc bén, tinh thần nhã nhặn trầm ổn, giống như người có nội công thâm hậu trong tiểu thuyết võ hiệp.

Tiêu Lê nhìn chằm chằm ông lão hồi lâu mới nhìn nam tử trẻ tuổi phía sau. Thân như trúc tùng thẳng đứng, biểu tình bình tĩnh an hòa, bên ngoài thoạt nhìn là nam tử ôn nhu như ngọc.

Tiêu Lê ở Hồng lâu cũng được một thời gian, gặp nhiều kiểu người cũng biết phân biệt, dựa vào cảm quan biết con người dễ bị bề ngoài lừa dối, cho nên mặc dù Trúc công tử đối tốt với y, y cũng cẩn thận mà hầu hạ đối phương, không dám quên kẻ tiêu sái như hắn đã từng tỏa ra sát khí sắc bén thế nào.

Ông lão thấy Tiêu Lê thần sắc bất động, vẻ mặt không hề sợ hãi hay vui thích, cười một trận to. Tiếp đó không biết lấy đâu ra một bình rượu vừa uống vừa nói,

“Không tệ, không tệ, xác thực không tệ! Sau ba tháng ta lại nghiệm thu thành quả.” Nói xong, hướng Tiêu Lê vẫy ống tay áo, gió mát đi qua, hai người đã biến mất.

Tiêu Lê bĩu môi, không để ý ánh mắt mọi người kinh nghi [kinh ngạc, nghi ngờ], nhân nhã đi dạo chơi một chút trên đường cái rồi mới chạy về Hồng lâu.

Đóng cửa lại, khóa kĩ cửa sổ, Tiêu Lê mò vào trong lồng ngực, quả nhiên có một quyển sách nhỏ hơi mỏng.

“Niêm Hoa tâm quyết?”

Tiêu Lê mở ra tỉ mỉ đọc vài tờ, phát hiện ra là nội công bí tịch. Trên sách có chú thích rõ ràng, còn có ảnh minh họa, xem rất dễ hiểu. Tiêu Lê không hề hao tâm tổn sức suy nghĩ, vòng chân bắt đầu luyện tập. Ba tháng sau nếu không thể luyện đến trình độ khiến lão ông thỏa mãn, chỉ sợ không thể nhập môn.

Ba tháng trôi qua không nhanh không chậm, trong lúc này Thúy Cúc mặt lúc nào cũng hồng hào, đối nhân xử thế hòa nhã hơn, khiến Lý ma ma không giải thích được, kiếm tiền cũng chùn tay. Nhất là cái Vương đại gia, còn tưởng rằng Thúy Cúc bị thành ý của mình đã động, thật là khó chịu.

Ngay đêm trung thu, Thúy Cúc đương nhiên len lén cùng Trúc công tử trải qua đêm đẹp, Tiêu Lê trước sau không hiểu được vì sao người kia không thoả mái mà từ chính diện Hồng lâu đi vào, lẽ nào len lút cùng tiểu mỹ nhân mới đủ hương vị? Dù sao có như thế nào, y cũng không cho là người kia thiếu tiền.

Buồn chán ngồi trước cửa sổ thưởng trăng ngọc, một đạo hắc ảnh hiện lên, trước mặt Tiêu Lê đã xuất hiện vị hắc y lão ông, phía sau như ba tháng trước vẫn nhìn thấy ôn nhu nam tử.

“Tiểu tử kia, luyện được đến đâu a? Đến chương mấy rồi?” lão đầu nhìn thấy Tiêu Lê hi hi cười hỏi.

“Toàn bộ sáu chương rồi, vốn ‘Niêm Hoa tâm quyết’ này không hoàn chỉnh a?”

Tiêu Lê cau mày nhìn về phía ông lão, ba tháng qua y tỉ mỉ nghiên cứu nội công tâm pháp này, phát hiện ra tâm pháp này căn bản không đầy đủ, luyện đến trình độ nhất định lại không thể tiến thêm.

Ông lão nghe được con ngươi chợt sáng lên, nếp nhăn trên mặt sùng sâu,

“Tiêu Lê nhi, không nghĩ tới ngươi thiên phú cao như thế, thật khiến cho vi sư vui vẻ. Nghe kỹ đây, vi sư gọi là Vô Tu Tử, vị này chính là sư huynh của ngươi, Hảo Vô Tâm [:)). Thanh Vân môn là vi sư ba tháng trước thành lập, hiện nay có hai đồ đệ các ngươi.

Vô Tâm theo ta đã mười lăm năm rồi, võ công từ lâu đã vượt qua ta. Tiêu Lê nhi cần phải gia tăng luyện tập a~~”

Tiêu Lê vỗ vỗ đầu, tự hỏi một lát hỏi,

“Nếu Vô Tâm sư huynh đi theo ngươi mười lăm năm, vì sao Thanh Vân môn lại mới thiết lập ba tháng trước?”

“Bởi vì ta vốn là người Thanh Sơn phái nha! Vô Tâm năm tuổi được ta nhặt về, từ đó theo ta học tập.” ông lão cười tủm tỉm nói.

“A, vậy là người chịu không nổi đạo sỹ Thanh Sơn thanh quy giới luật mới tự nghĩ ra môn phái khác a?”

Tiêu Lê hiểu rõ nhìn đối phương, người phóng đảng không thích gò bó như vậy thế tục rất khó mà dung túng, chớ nói chi đến phải thận trọng từ lời nói đến việc làm đạo sỹ thanh tâm dục quả..[tâm trong sáng-không ham muốn].

Lão ông gật đầu, dường như là đồng ý kiểu giải thích này, dù sao so với “trục xuất sư môn” đã nói nhẹ nhàng hơn nhiều. Tiệp tay phất ống tay áo, một quyển sách mỏng xuất hiện trên bàn,

“Nơi này có sáu chương ‘Niệm Hoa tâm quyết’ khác, học xong rồi thì thiêu hủy hết, Thanh Vân môn chỉ có nội công tâm pháp này là sư truyền, nếu như người muốn học ngoại công, có thể trộm hoặc cướp hoặc gạt ngoại công bí kíp của người, không thiếu đồ tốt cho người. Ngoài ra, sau này có chuyện gì tìm hấn ta, đến Thanh Vân môn tại tây thành. Phí sinh hoạt mười lạng bạc trắng, không có tiền thì nói, mà chỗ ở của vi sư vừa vặn lâu năm chưa tu sửa, nhiều chỗ cần chỉnh lý, đồ nhi có thể giúp vi sư xử lý.”

Một hơi nói cho hết lời, nói như tát vào mồm Tiêu Lê, miệng mở to như trứng gà, trong lòng chưa từng minh bạch như lúc này “Thiên hạ không có chuyện ăn không trả tiền” những lời này khắc sâu nội hàm.

Trời thu đi qua, tất cả tiếng động âm ỉ lần thứ hai quay về yên ắng, Thúy Cúc cũng không còn dáng tươi cười nữa. Dường như dáng mỉm cười đẹp như đào cũng chịu không nổi gió lạnh càn qua, lặng lẽ đi nhiều.

Tiêu Lê mỗi lần nhìn Thúy Cúc đứng trước cửa sổ sương phòng Tây viện bóng lưng cô tịch, thêm rõ ràng cảm thụ được sự thống khổ cùng không cam lòng của đối phương. Có thể, Trúc công tử sẽ không đến nữa a.

Mỗi ngày lẳng lặng thay Thúy Cúc xử lý tốt tất cả mọi việc, cố gắng không đề cập đến bất cứ chuyện gì liên quan đến trúc, Tiêu Lê một lòng hi vọng người đã từng tỏa sức sống ra tứ phía, e thẹn vô hạn Thúy Cúc lần thứ hai trở về.

Bất quá, thời gian không cách nào quay trở lại, người cũng không có khả năng biến mất vĩnh viễn. Rút cuộc dáng tươi cười của Thúy Cúc lại nhàn nhạt mang theo tia u buồn thủy chung không phai. Vương đại gia vẫn thường xuyên tới gặp Thúy Cúc, điểm tâm mỹ thực, vàng bạc châu ngọc, dần dần rồi Hồng lâu hơi có vẻ quanh quệ bắt đầu có không khí đông.

Mấy tháng sau, sân tây viện trước cửa sổ lần nữa mạnh mẽ nở ra chồi xanh. Xuân ý nẩy mầm, vạn vật tái sinh, đáng tiếc nhìn thấy cảnh này tiểu mỹ nhân vẫn mang theo sầu lặng nhàn nhạt.

Tiêu Lê lẳng lặng nhìn Thúy Cúc trầm tư bên cạnh, vẫn chính là thiếu nữ thanh tao nhã nhặn duyên dáng, khê nhảnh đôi mày lá liễu, nhân thần u buồn, quẩn rũ động lòng người. Vô ý nhìn thoáng thấy mạnh mẽ nắm chặt bàn tay nhỏ, hạ quyết định rồi sao? Rốt cuộc là không nhớ, hay là...

Sinh hoạt ở Hồng lâu trở lại như trước, Thúy Cúc trước cửa sổ đi qua đi lại trở thành “Hoa đào” trong mắt nam nhân, Vương đại gia như trước là khách quen của Hồng lâu, Thúy Cúc vẫn là nữ tử đẹp nhất Hồng lâu, Tiêu Lê vẫn bận bịu công việc, chỉ là hấn bấy giờ đã gánh hai chuyện. Một là nhàn hạ nghiên cứu ngoại công chiêu thức; còn lại là mỗi đêm đợi giờ hơi dọn dẹp xong xuôi, thuận tiện hầu hạ Vô Tu Tử nghỉ ngơi. Đương nhiên việc này Thúy Cúc cũng biết, không chỉ không phản đối, thậm chí còn rất ủng hộ.

Một thời gian ngắn sau này, Tiêu Lê phát hiện Vô Tâm sư huynh bận bịu công việc. Thường thường mấy tháng cũng không nhìn thấy một lần, cũng bởi vậy, cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của sự phụ, ngoại trừ tiền do sư huynh cấp ra, toàn bộ do Tiêu Lê xử lý.

Tiêu Lê tự hỏi cho tới tận bây giờ chưa từng thấy qua ông lão nào khó hầu hạ như vậy, tính tình so với hài tử năm tuổi còn tùy hứng hơn. Nhớ có một lần, Vô Tu Tử đang ở mùa đông muốn ăn dưa hấu, nhưng lại nhất định phải là lúc sáng ngày thứ hai, làm Tiêu Lê vội vàng tìm kiếm không được, may mà sư huynh cách đó không xa, cũng cỡ vài trăm dặm, liền giao cho Vô Tâm sư huynh gánh vác tận lực biểu thị thành ý với sự phụ, Tiêu Lê tự mình vó ngựa không ngừng, gấp rút muốn chết, rốt cuộc gặp được sư huynh giữa đường mang đến dưa hấu, lại cấp bách vội vàng quay về.

Từ sau lần kia, Tiêu Lê mọi thứ đều đem đi giấu, xuân hạ thu đông chỉ cần mang toàn bộ thu cất, miễn cho không cần phát khùng chết đi, chính mình lại một chết đi sống lại. Kỳ thực, một mình Vô Tâm sư huynh tài năng có thể thu được lời truyền, mang đưa hầu về đây, nhưng lại rõ ràng nhìn thấy Vô Tu Tử con sâu hại này đã kinh ngạc đến không thể dùng ngôn từ gì để hình dung.

Mùa hè ba năm sau, Tiêu Lê đã mười bốn tuổi. Thúy Cúc gom đủ tiền, quyết định ly khai Phong thành tự đi tìm Trúc công tử phụ lòng nàng. Nàng trong lúc cùng công tử nói chuyện phiếm thì nghe đối phương nói mình là đại nhân sĩ kinh thành, mặc kệ thật giả, dù sao vẫn đi. Dù gì nhìn Trúc công tử như vậy, tới nơi nào nơi đó liền trở thành điểm sáng, muốn tìm hắn là không khó.

Tiêu Lê lo lắng chính mình đã đến thế giới này bốn năm rồi, lại chỉ ở Phong thành qua lại, nghĩ muốn tiếp xúc thế giới bên ngoài có thể giúp mình nhanh chóng dung hợp nơi này, giảm bớt cảm giác không phù hợp như kiểu “Mọi người đều say mình ta tỉnh”, quan trọng hơn việc tùy tùng theo sau cô nương.

Vì vậy, Thúy Cúc chấp nhận giá trên trời do Lý ma ma đưa ra cầm lấy khế ước bán thân của hai người, Tiêu Lê cầm lấy tờ giấy mỏng phe phẩy trên tay một lát sau đột nhiên nhớ lại chính mình thiếu chút nữa quên Vô Tu Tử. hỏa tốc tìm đến chỗ ở Thanh Vân môn, ngắn gọn nói ra ý đồ sau này, Vô Tu Tử vuốt vuốt chòm râu bạc, cười tủm tỉm kêu đồ nhi ngoan ngoan chờ một chút, đợi cho Tiêu Lê uống xong bốn chén rượu nước trà, Vô Tu Tử ôm một tờ giấy tràn ngập chữ viết đi ra.

“Đồ nhi đáng yêu của ta, tiểu Lê nhi. Vì sư tuổi đã lớn, không đi xa nhà được, đây là vật phẩm vi sư thỉnh cầu Lê nhi thay vi sư chọn mua, trăm triệu lần không thể quên. Đương nhiên vi sư rất nghèo, tiền không thể cấp cho Lê nhi rồi, do đó Lê nhi nếu trong lúc không có tiền có thể trộm cướp, lừa gạt bao gồm nhiều thủ đoạn, vi sư lần này trao đặc quyền, sẽ không truy cứu theo như môn quy.”

Tiêu Lê mặc dù trong ba năm này đã bị Vô Tu Tử nhiều lần yêu cầu vô lý, nhưng vẫn không thể không biến miệng mở to ra như trứng gà. Một lát sau ha hả hỏi: “Sư phụ, đồ nhi có thể mua ít đi mấy thứ không?”

“Không được!” Vô Tu Tử trầm mặt xuống, quai hàm rơi xuống, trải qua ba năm ở chung, Tiêu Lê biết này là biểu thị cho: “Ta ý đã quyết, tuyệt không thay đổi.”

Sầu mi cực khổ tiếp nhận trang giấy lớn, Tiêu Lê sau vài ngày cùng Thúy Cúc chuẩn bị xong xuôi, nhân lúc có xe ngựa tốt hướng kinh thành đi.

5. Chương 5

Hành trình lên kinh thành lần này rất thuận lợi, mặc dù trên đường mưa gió gian khổ không ít, lại không gặp được sơn tặc trong truyền thuyết, có một chút cực khổ, nhưng chung quy là an toàn đến đích.

Sau khi hành trình hai tháng đến kinh thành kết thúc, Tiêu Lê cùng Thúy Cúc có chút ăn không tiêu. Nhanh chóng đến khách sạn bình dân gần nhất, tìm phòng tốt, hai người tùy tiện ăn vài miếng lương khô thì vào phòng nghỉ tạm.

Đại kinh thành không hổ là thành thị phồn hoa hạng nhất — đại thủ đô Thanh triều, có thể thấy gần quanh đây khách sạn bình dân này cơ sở thiết bị bên trong là xuất sắc nhất a. Gian phòng bố trí ngăn nắp sạch sẽ, cửa sổ mở vào phía bên trong, lọt vào mắt là hoa hồng cây xanh, khéo léo thiết kế bức màn cách âm với âm ỉ bên ngoài, làm lòng người dễ dàng vui vẻ.

Tiêu Lê đang ở trên giường cuộn người lại, quá mức phấn khởi, không cảm thấy uể oải như trước. Nhắm hai mắt lại lắng lắng luyện “Niêm hoa tâm quyết”, chỉ chớp lát đã nhập thần. Niêm Hoa tâm quyết tổng cộng có mười tầng, theo Vô Tu Tử nói, sau khi luyện thành nội công, làm giả tiên khoát hoạt tiêu dao, lên trời xuống đất dễ như chơi. Tiêu Lê bán tín bán nghi, bất quá lúc trước luyện đến tầng thứ năm rồi thì hoàn toàn tin tưởng. Từ đó, Tiêu Lê không còn tác phong lười nhác, nếu không có việc gì làm thì lại nghiên cứu ảo diệu của Niêm Hoa tâm quyết.

Niên Hoa tâm quyết nhìn qua trông phi thường đơn giản, gần như là tâm pháp tu tâm dưỡng tính mà thôi. Nhưng số lượng từ, phần mở rộng, sắp xếp tập hợp Ngũ Hành mà nói, muốn lên thêm một tầng, ngoại trừ bản thân hiểu rõ cũng nghiền ngẫm, không có biện pháp khác. Tiêu Lê từng hỏi Vô Tu Tử tâm quyết cổ quái này ở đâu ra, lại nhận được câu trả lời là nhất được.

Nghe đầu năm nào đó, rìa mép còn chưa mọc, một lần nhận nhiệm vụ hạ sơn, ngẫu nhiên gặp qua một lão khất cái, đột nhiên cái bao bị rách đồ rơi ra, nhặt lên xem, ngoại trừ mấy đồng tiền cùng cái màn thầu cứng thì còn có một quyển sách nhỏ rách rưới. Vô Tu Tử không biết tên sách, nội dung lại ảo diệu vô cùng, càng xem càng mở mịt kì dị, nên gọi là “Niêm Hoa”. Đương nhiên, Tiêu Lê không nhận ra hai chuyện này có liên quan gì, không biết người thông minh nghe qua có thể giải tỏa được nghi vấn nào không?

Đợi đến khi Tiêu Lê luyện xong thì trời đã tối, nghiêng tai lắng nghe, sát vách truyền đến hơi thở nhẹ nhàng, nghĩ Thúy Cúc còn đang ngủ. Tiêu Lê lắc đầu, cùng Thúy Cúc lớn mật trốn đi lần này có chút bất đắc dĩ, tuy là trong dự liệu, nhưng y vẫn không thể tin vị nữ tử cổ đại này lại cứng cỏi cùng quả quyết đến thế.

Đợi ba năm, vì lo đủ tiền để thoát ly Hồng trần tìm kiếm người yêu, Tiêu Lê đối Thúy Cúc có ánh mắt bội phục, nhưng là mơ hồ có chút lo lắng. Nếu như Thúy Cúc tìm thấy Trúc công tử, mà đối phương lại không để ý tới nàng, vậy phải làm sao chứ? Nhân tâm vốn là thứ dễ dàng thay đổi, huống chi là người gọi Trúc công tử phóng đảng thích tìm hoa.

Tiêu Lê đang thất thần, bỗng cảm thấy phía trên đầu có hai người giẫm lên mái ngói bay đi, người trước tiếng bước chân rõ ràng hơn người sau. Tiêu Lê nhất thời hiếu kì, từng xem trong tiểu thuyết luôn xuất hiện lời “Nguyệt hắc phong cao, sát nhân dạ”, không kịp suy nghĩ liền nhảy khỏi cửa sổ theo đuôi người. Chưa bao giờ thấy qua sát thủ kiếm ăn trong đêm đen, y âm thầm suy đoán hai người phía trước có thể là người “Lãnh khốc cùng mạnh mẽ” trong truyền thuyết?

Hơn ba năm tu luyện ngoại công, Tiêu Lê chú trọng nhất là khinh công, cho nên y có đủ tự tin theo dõi người phía trước mà không bị phát hiện.

Khoảng chừng nửa thời gian uống một chén trà, người phía trước dừng lại. Tiêu Lê dè dặt phải trái quan sát trong chốc lát, thấy rõ rừng cây nhỏ này y cùng Thúy Cúc trước khi vào thành đã từng đi qua, cây cối cành lá cực kì rậm rạp, ban ngày nóng nhưng vẫn mang cảm giác ẩm ướt âm lạnh, chính là nơi chôn người bị đầu mối tốt.

Tiêu Lê đang cảm thán đối phương ánh mắt nhạy cảm độc đáo thì, hai nam tử y theo dõi đồng thời quỳ xuống nói, “Âm bộ hắc hào (ưng) bái kiến cung chủ.”

Tiêu Lê nghe thấy cả người chấn động, suy nghĩ đứt đoạn đồng thời hô hấp không kiềm hãm nổi. Chỉ một cái chớp mắt, không biết từ lúc nào vị cung chủ mới tới chuẩn xác nhìn về phía này. Mặc dù Tiêu Lê sau đó cẩn thận giấu khí tức chính mình, nhưng con người lạnh như dao quen thuộc vẫn khiến y biết rõ, chính mình đã sớm bị nhìn thấu.

Tiêu Lê lẳng lặng dựa phía sau cây nhắm mắt dưỡng thần, nếu đối phương không phải sát thủ đi giết người, vậy không có chút nhiệt tình hứng thú nào cho y xem. Hai vị nam tử tự xưng âm bộ phóng thanh âm xuống thấp, cách quá xa, Tiêu Lê không nghe thấy gì, ba người vẫn đứng bất động ở xa, Tiêu Lê không dám tùy tiện ly khai, chán đến chết, không thể làm gì khác hơn là quay đầu tinh tế quan sát nam tử từng được y chiếu cố một thời gian.

Thời gian bốn năm dường như không lưu lại thay đổi nào trên người đối phương, vẫn là thân ảnh gọn gàng linh hoạt kia, trong bóng tối, thân ảnh cao to rõ ràng càng thêm nồng đậm, đường viền thâm trầm không rõ ràng không để cho người khác có cảm giác áp bách khó chịu, chỉ có thể toàn tâm phục tùng. Tiêu Lê ngây ngốc nhìn đối phương, bản thân đã luyện “Niêm Hoa tâm quyết” ba tầng cảnh giới rồi, trên giang hồ cũng coi như bản lĩnh hạng nhất, lúc này lại phát hiện mình đứng trước thú vương chỉ như tiểu bạch thỏ, bất lực cùng vô lực. Tiêu Lê trong lòng rõ ràng, mấy nam tử không biết tên y gặp công lực khó lường nhất chỉ có một người, mà đem so sánh với sư phụ và sư huynh thân thủ y chỉ có thể coi là ba thể vô mèo cào.

Thấy thế Tiêu Lê có chút tuyệt vọng, so với thể giới tràn đầy rùa, y chạy 100m đạt quán quân, lại phát hiện trên thể giới vẫn còn loại báo săn cấp tốc này. Mặc dù y biến thành rùa siêu cấp, vẫn chỉ là rùa, rõ ràng chính mình vĩnh viễn không qua được cực hạn.

Bất quá, tâm tình uể oải không kéo dài được bao lâu, Tiêu Lê minh bạch người thường càng nhiều hơn, bằng năng lực của mình ứng phó đại bộ phận người thường nguy hiểm còn lại, bỏ đi tâm tình trước ngực. Tiêu Lê chưa bao giờ buồn lo vô cớ, bởi vì trải qua nhiều bước ngoặt khó khăn, y vẫn có thể cười đến thập phần vui vẻ.

Trong rừng gió càng ngày càng lạnh, đến thấu xương, xem ra đêm đã khuya. Tiêu Lê thấy hai người tự xưng hắc hào hắc ứng trước mặt vẫn quỳ như cũ, nhin không được khe khẽ nhích người, thuận tiện kéo lại đơn y hơi mỏng, trước lúc đuổi theo, quên không phủ thêm áo khoác rồi.

Người nam tử kia vẫn bình tĩnh đứng ở xa xa, Tiêu Lê chỉ có thể thấy mặt bên của hắn. Trầm mặc lặng lẽ ẩn núp, Tiêu Lê trong lòng phức tạp, dường như cảm khái, đã từng tự tay giúp đỡ hắn, tiếp cận hắn cảm thấy lạ lùng; lại dường như mừng rỡ, gặp được cố nhân đầu tiên ở thế giới này thực vui sướng; cũng dường như nuối tiếc, nam tử lạnh lùng không nói cười tùy tiện, bản thân tính cách đạm bạc muốn cùng đối phương kết giao bằng hữu tựa hồ không có khả năng.

Nam tử đứng yên, Tiêu Lê nhìn, hai mắt chẳng bao giờ tiếp xúc, đan vào nhau, khiến Tiêu Lê nhàn nhạt nhu hòa trong lòng. Phảng phất qua thời gian một chén trà nhỏ, lại như đã nghìn năm sau, nam tử vẫn không nói gì, so với đêm còn đen hơn thân ảnh quý mị chưa đến một cái chớp mắt của Tiêu Lê, lặng lẽ nhàn hạ rời đi.

Một lúc sau, nơi sâu nhất trong cánh rừng truyền đến một tiếng than nhẹ, “Vẫn chưa nói gì với người.”

Tiêu Lê đi đến nơi nam tử đã đứng, trong lòng hình như có truyền đến cái run rẩy mơ hồ, không kịp phản ứng lại chôn sâu dưới đáy lòng. Dạ, vẫn đen như vậy, vẫn sâu như vậy. Tiêu Lê lần đầu tiên có cảm giác mất mát.

Ngày hôm sau, Tiêu Lê chỉnh lại tâm tình theo Thúy Cúc đi xung quanh hỏi thăm tung tích Trúc công tử. Nam tử phụ lòng muốn gặp tìm không được, cậu ấm thèm muốn người đẹp lại tìm đến không ít. Tiêu Lê cau mày nhìn thấy thế nào cũng không ổn, hay là thay Thúy Cúc mua cái khăn đen che mặt mang vào.

Tình cảnh tìm người phi thường không ổn, chưa ai từng nghe qua tên Trúc công tử. Chưa bỏ ý định, tìm kiếm suốt một tháng, phố lớn ngõ nhỏ đại kinh thành toàn bộ đều tìm nhiều lần, quan phủ không nên đến, vậy mà Tiêu Lê cũng mon men dò xét nhiều lần, đối phương như kim chìm biển rộng, một chút hình bóng cũng không thấy.

Ngẩng đầu nhìn thấy dung nhan tiêu tụy của Thúy Cúc, cúi đầu nhìn túi tiền khô quắt, Tiêu Lê thở dài một tiếng, nửa đêm quyết định xuất môn đi dạo một chút thay đổi tâm tình.

Tiêu Lê trải qua yên lặng suy nghĩ, cảm thấy tình huống trước mắt có hai hướng giải thích. Một là Trúc công tử nói láo, hắn không phải nhân sĩ kinh thành, vả lại tối giờ chưa từng tới kinh thành; hai là đại danh Trúc công tử kia không sử dụng ở kinh thành, cho nên dù hắn ở kinh thành Thúy Cúc cũng sẽ không biết được.

“Đúng rồi,” Tiêu Lê vỗ liền ba cái, hai mắt híp lại, khoe miệng nhếch lên, “Kỹ viện.”

Bởi vì Thúy Cúc với kỹ viện không quan tâm, hai người đều không để mắt đến nơi trọng yếu này. Nếu dựa theo tác phong trước kia của Trúc công tử, chỉ cần hắn đúng là ở kinh thành, nơi trăng hoa không thể thiếu hắn.

Từ đó, liên tục ba ngày ba đêm, trong phòng các hoa khôi đại kỹ viện trong kinh thành xuất hiện thiếu niên xa lạ, các hoa khôi mỹ lệ lúc nào cũng được hỏi một câu duy nhất: “Người có gặp qua Trúc công tử không? Hắn ở nơi nào?”

Rất nhanh, trải qua nhân sĩ bát quái gia công, cố sự truyền ra tửu quán dân gian đã hoàn toàn định hình. Mọi người truyền tai nhau, gần đây nhất có một nam tử tú lệ bị Trúc công tử vứt bỏ, không cam lòng, điên cuồng, cuối cùng thành ngu dại, mỗi đêm đến phòng các hoa khôi lớn tiếng quát hỏi: “Trúc công tử ở đâu? Người có biết Trúc công tử không? Ta thật hận...thật hận a... Ha ha ha ...”

Tiêu Lê trong miệng đang uống nước trà, nhiều lần đầu tranh, rốt cuộc không có phun ra. Y xoa xoa gương mặt không ngừng co quắp, đối với dư luận đại chúng có nhận thức sâu sắc.

Không cần phải nói, trong miệng mọi người Tiêu Lê thành người điên si tình, mấy ngày nay hỏi thăm tuy rằng không có kết quả gì, nhưng Tiêu Lê lại cảm thấy mình dùng đúng phương pháp rồi, việc Trúc công tử xuất hiện chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

6. Chương 6

Tiêu Lê cứ thế náo loạn vài đêm, đang ở đêm thứ năm, tại lầu cao cấp nhất kinh thành Túy Hồng lâu, nơi Thúy Cúc đã từng làm người hầu, tổng bộ Hồng lâu, trong phòng hoa khôi Ánh Nguyệt, Tiêu Lê cư nhiên gặp được Trúc công tử.

“Người đến rồi?”

Trúc công tử đứng dậy, một đôi mắt hoa đào say chuẩn choáng hơi hơi khép mở, lực hấp dẫn khiến Tiêu Lê thanh tâm dục quả cũng phải trở mắt rồi mới ổn lại.

Trúc công tử kén cá chọn canh, vẻ mặt hứng thú đi quanh Tiêu Lê hai vòng, rồi đứng trước mặt đưa tay để gần đầu đối phương,

“Nhanh như thế đã cao vậy rồi, tiểu Lê nhi, trước đây ta mắt vụng về, không phát hiện người lớn lên như vậy...như vậy...”

Tự nói hồi lâu, nam tử say khướt kia chỉ có thể mê ly nhìn Tiêu Lê, hẳn tự cho là hiểu biết kinh thương, đây bụng tài hoa, nhất thời trong đầu không tìm ra bất luận từ ngữ hoa mỹ nào thích hợp.

Tiêu Lê nghe xong lời đối phương, đã biết ba năm qua biến hóa rất lớn. Tự luyện “Niêm hoa tâm quyết”, Tiêu Lê thân thể xương cốt rắn chắc lên rất nhiều, không chỉ có cao lên không ngừng, da vốn khô quắt cũng trở nên khỏe mạnh sáng bóng. Màu da hiện giờ có chút hồng sắc, ngũ quan sáng sủa linh hoạt, tóc dài sáng bóng lóng lánh màu tím đỏ. Đã từng hỏi Thúy Cúc thế giới này sao lại có hình dạng kì dị như vậy, nhớ kỹ nàng nói có dị tộc nhân tóc vàng mắt xanh, nhưng người như y, chưa từng thấy qua cũng chưa từng nghe nói qua. Tiêu Lê hồi tưởng, phát hiện lúc tiếp nhận khối thân thể này thì đúng là tóc đen da nâu, âm thầm suy đoán biến hóa như hôm nay hẳn là có quan hệ kì dị nào đó a.

Trúc công tử trước sau vẫn không thể dùng từ nào hình dung, không khỏi ngừng miệng trực tiếp kéo Tiêu Lê hướng dưới lầu đi.

“Trúc công tử, chúng ta đi đâu?” Tiêu Lê dễ dàng đuổi kịp cước bộ, nghi hoặc nói.

“Đương nhiên là cho người xem thế nào là nam nhân chân chính.” Trúc công tử quay đầu trên tức cười, xuống tới phòng khách lầu hai ngồi xuống. Túy Hồng lâu có bốn tầng, tầng trên cùng do một mình hoa khôi độc chiếm, tầng ba chuyên tiếp đón văn nhân thi sĩ, võ lâm danh hiệp, từ tầng hai xuống chính thức là nơi trả giá mua hoan.

Trúc công tử rõ ràng là khách quen, một vị nữ tử rất có khí chất nhiệt tình lôi kéo hẳn, cuối cùng hỏi một câu, “Như cũ?” có được câu trả lời khẳng định, thì mềm mại rời đi.

Trong đại sảnh lầu hai đều là nam nhân quần áo hoa lệ, hoặc có tiền, hoặc có thế, hoặc vừa có tiền vừa có thế, cho nên mọi người không chỉ có so ngân phiếu trong tay, còn so xem ai tiêu sái, ai nho nhã tuấn tú, bởi vậy nơi này dù cho bầu không khí náo nhiệt cũng không có tiếng động lớn, có rồi ren cũng không loạn hét lên.

Bên cạnh Tiêu Lê một nữ nhân xinh đẹp mềm mại đáng yêu đang ngồi, mặc dù so với Thúy Cúc kém một ít, nhưng cũng đủ cho nam nhân tận hưởng. Đáng tiếc, với Tiêu Lê từ trong ra ngoài không hoàn toàn là nam nhân mà nói... Không thể hiểu mị lực nữ tính là bi ai đời này của Tiêu Lê, nhưng mà, y cũng không muốn làm loại tình yêu đồng tính. Nam nam chi mến đến tột cùng không bình thường không cần hỏi nhiều, duy chỉ nghĩ đến một đời trước AIDS tràn lan đủ để y chùn bước.

Tiêu Lê mắt liếc Trúc công tử tả hữu hai mỹ nữ, không ngừng từ chối rượu ngon dâng đến, chỉ là lẳng lặng mà chờ, đợi đối phương tận hứng ly khai.

Đang lúc sốt ruột, phòng khách bỗng nhiên hoàn toàn tĩnh lặng, tựa như ngay cả hô hấp cũng ngừng lại. Tiêu Lê hiểu kỳ quay đầu lại nhìn, trên cầu thang lầu hai vị nam tử mặc đồ đen yên lặng đứng. Biểu tình lạnh lùng, nhân thân như mũi dao, như chủ nhân bọn họ.

Tiêu Lê nhìn thấy nam nhân chậm rãi di động bình thần, lãnh sát như vậy thật đáng sợ, khí thế làm cho xung quanh không có người nào có thể bỏ qua. Bất quá đang lúc muốn lên lầu ba thì bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Tiêu Lê bên này gật đầu. Tiêu Lê nhú nhú mi, y tự biết, đối phương sẽ không có khả năng chủ động cùng y chào hỏi, do dự quay đầu nhìn, quả nhiên Trúc công tử đang nâng chén hướng bên kia mỉm cười.

Không nên mất tinh thần, Tiêu Lê yên lặng nhớ lại Niêm Hoa tâm quyết, dần dần xoa nhẹ rung động trong lòng. Tiếng nói trong vút, Tiêu Lê hỏi,

“Trúc công tử, ngài nên rõ mục đích ta đến đây tìm ngài a? Tuy rằng ta biết thân phận ngài không đơn giản, nhưng tâm ý Thúy Cúc ta cũng muốn rõ ràng mà nhắn gửi cho ngài.”

“Ha hã, ta đương nhiên biết mục đích của ngươi, tiểu nữ nhân, ta không rõ ngươi cuồng dại tìm ta như vậy, lật biến toàn bộ kỷ viện trong kinh thành.” Trúc công tử cười híp đôi mắt, say say đưa tay xoa xoa mặt Tiêu Lê, thuận tiện nhéo vài cái, “Đa co giãn tốt, tiểu mỹ nhân, theo bản công tử a, đảm bảo ngươi sẽ không chịu khổ.”

Tiêu Lê liếc liếc mắt nhìn nam tử đối diện cổ ý đùa giỡn, xuất thủ không khách khí, như tia chớp giạt trên người mấy cái, Trúc công tử gục xuống bàn. Nữ nhân Túy Hồng lâu thức thời phát hiện dị thường không ngạc nhiên chỉ ngậy người một chút rồi đứng dậy lễ phép lui xuống.

Trên lưng mang Trúc công tử thân hình cao to hơn mình rất nhiều chạy đi trên nóc nhà, Tiêu Lê chờ hướng gió thay đổi, tổng “Thanh Phong túy” mà sư huynh đưa rải ra, liên tiếp vang lên bốn tiếng rơi xuống đất. Thanh Phong túy là cực phẩm mê dược, vả lại dược liệu này cùng người có công lực có ảnh hưởng trực tiếp, công phu càng cao, ngắt càng nhanh, càng lâu.

Mới trở lại khách sạn bình dân, Tiêu Lê chưa kịp nghỉ ngơi, người trên lưng đã tự giác bước xuống đốt đèn châm trà. Uống chén trà lạnh, Trúc công tử nhú lại lông mi, không nói gì, ngồi bên bàn nhìn về phía Tiêu Lê.

“Ngài đến tột cùng đối với Thúy Cúc có tính toán gì không?” Tiêu Lê thẳng lưng bất động, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“Không tính thế nào.” Trúc công tử cầm lấy một chén trà, tinh tế vuốt ve, da thịt bạch ngọc được ngọn đèn chiếu rọi càng thêm vẻ óng ánh trơn bóng. Khuôn mặt tuấn mỹ lồi lạc thường ngày thêm phần trong trẻo nhưng lạnh lùng, uy dung uy nghiêm tự nhiên vốn có.

“Kia ngài để ta dễ dàng đưa về, là vì sao?” Tiêu Lê nhìn đối phương thái độ thờ ơ, không thôi mê muội. Đối phương giả bộ say chẳng lẽ không phải ý tứ là cùng y nói chuyện hay sao?

“Ta họ Lam, tên Trúc, nhị trúc chỉ trúc [chỗ này k hiểu a~]. Tiểu Lê nhi nếu nguyện ý, gọi Trúc đại ca.” Nguyên lai là Trúc công tử thật, Lam Trúc hiện tại ưu nhã cười, trong mắt quang mang kì lạ chợt hiện qua, đang buông chén xuống, tinh tế quan sát phản ứng đối phương.

Bất quá. Tiêu Lê chỉ khê căng khóe miệng, vẻ mặt ta biết mà. Đương kim Đại Thanh triều thống nhất thiên hạ từ hơn một trăm năm trước, đến nay bình an được ba mươi bốn năm, lão Hoàng đế nguyên bản cũng không có quá nhiều con cháu có tài, đời này có hai vị. Một vị là lão tứ, do hoàng hậu sinh ra hoàng thái tử Lam trúc, một vị khác là lão lục, Lam Dật, có người nói bị bệnh về đầu óc, ngu dại không ra gì, vốn trong Dật vương phủ không có kẻ nào. Nói vậy Lam Trúc này chính là Lam Trúc kia rồi.

Tiêu Lê từ lâu đã biết thân thế đối phương không đơn giản, hôm nay chính tai nghe được chỉ là xua tan tâm lý may mắn đã từng có. Y khê nhú vùng xung quanh lồng mày, làm Thúy Cúc trong thời gian vừa qua lo lắng không thôi. Không nói tới Hoàng đế thời này Hậu cung sa hoa đến thế nào, chỉ bằng hậu cung nhiều gió bão cũng đủ làm cho kinh tâm rồi.

Đêm càng khuya, Tiêu Lê trầm tư chỉ trong chốc lát, quyết định đem chân tướng nói cho Thúy Cúc biết, để chính nàng chọn lựa. Hiện tại còn có vấn đề cần biết rõ ràng.

Nếu Thúy Cúc một lòng muốn theo Lam Trúc, cái tên bịp bợm này có thể thu nàng hay không.

Lam Trúc mắt đảo vừa chuyển, nhìn biểu tình trên mặt Tiêu Lê lập tức đoán được ý nghĩ của y, chỉ thấy hần run rẩy đôi mi đậm, con ngươi thần tình trên tức càng thêm rõ, môi độ dày vừa phải hơi đóng mở, câu chữ màng theo giọng mũi liên tiếp xông vào tai Tiêu Lê,

“Tiêu Lê nhi, chỉ cần ngươi thay họ hàng bên vợ trong ba tháng mang đến một nghìn lượng bạc làm của hồi môn cho Thúy Cúc, bản điện sẽ cho kiệu tám người khiêng đưa nàng về phủ. Bằng không muốn ta lấy nàng, ngươi cũng phải làm của hồi môn cùng gả về. Đương nhiên, nếu tiêu Lê nhi thấy như vậy không ổn, cũng có thể trực tiếp bán mình nhập vào phủ ta, làm thiếp thân tiểu tư cho ta.”

Lam Trúc vừa nói xong, Tiêu Lê đỏ mặt đè lại trái tim đang cấp tốc nhảy lên trước ngực, thầm nghĩ tên ăn chơi thiên sát này, quả nhiên không hổ là sát thủ tình trường, ngay cả thân nam nhi như mình cũng trúng chiêu nhiều lần. Nhân thần không cố kỵ không kiêng nể người bên ngoài, Tiêu Lê hít thở thật sâu, tỉnh táo suy nghĩ lại một chút điều kiện đối phương vừa nói, cuối cùng gật đầu đáp ứng. Không nói đến phản ứng của Thúy Cúc, muốn trong ba tháng kiếm một nghìn lượng ở kinh thành này, hẳn là không khó a.

“A” Lam Trúc đột nhiên phản ứng, bổ sung nói, “Không làm việc trái pháp luật, tiêu Lê nhi chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình kiếm tiền nha.”

Tiêu Lê bĩu môi, sớm biết đối phương rất tỉ mỉ, hẳn không dám lợi dụng sơ hở, nếu không, không có cách nào khiến đối phương vui lòng đáp ứng, chính mình thực sự sợ lần thứ hai bị bức bán thân.

Tiếng nói trong trẻo mà kiên định vang lên,

“Một lời đã định, như vi thử hẹn, cả đời sẽ không được đi ôm mỹ nữ.”

“Oa, tiêu Lê nhi quá độc ác rồi.” tiếng nói nam tử dễ nghe đột ngột truyền ra từ khách sạn bình dân, trong nháy mắt quy về vắng vẻ. Nghe âm thanh, ám vệ vừa thức tỉnh chạy tới thần sắc hô hoán, ở góc khách sạn bình dân lắng lặng an tâm chờ.

7. Chương 7

Sáng sớm, Tiêu Lê đánh thức Thúy Cúc, giản lược nói rõ thân phận Lam Trúc cùng chuyện nguy hiểm nếu gả cho hắn. Nghe đến chuyện này, Thúy Cúc biết đối phương là hoàng thái tử thì giật mình sống sót, sau không có biểu tình gì.

Tiêu Lê nói xong có chút khô miệng, cầm trà lạnh trên bàn uống liền ba chén, hỏi,

“Thúy Cúc tỷ tỷ gả hay không gả?”

Từ khi Tiêu Lê cùng Thúy Cúc thoát ly Hồng lâu, Thúy Cúc kêu Tiêu Lê gọi nàng tỷ tỷ, qua nhiều lần sửa chữa, đến nay Tiêu Lê đã kêu rất thuận miệng rồi.

Thúy Cúc không trả lời ngay, tổ nhan chưa trang điểm nhìn như trong suốt, thoát nhìn Tiêu Lê thấy trắng như búp bê sứ. Chút bất tri bất giác, khuôn mặt xinh đẹp thanh thấu lại hiện ra nét thanh sầu. Thúy Cúc yếu ớt thở dài, quay đầu nhìn đóa hoa kiều mị tranh nhau chen lên trước trong vườn bên ngoài, thấp giọng nói,

“Từ sinh khê khoát, dữ tử thành thuyết; chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão(*). Lòng từ lâu theo hắn, còn có thể lo lắng gả hay không gả sao?”

“Kỳ thực...Tương vong trên giang hồ [quên lẫn nhau] cũng không thường bắt hảo.” Tiêu Lê cũng theo Thúy Cúc nhìn về phía bên ngoài cửa sổ nói.

“Tương vong trên giang hồ?” Thúy Cúc con mắt tức thì mờ mịt, cuối cùng chỉ khẽ lắc đầu, không nói nữa. thực ra, chuyện nếu thật có thể đơn giản bỏ qua, cũng không có nhiều thương tâm như vậy. Phật nói: buông. Thế nhưng nhân thế buông được sao?

Tiêu Lê lặng lẽ ra khỏi phòng, khép cửa lại, đầu óc rất nhanh suy nghĩ phương pháp kiếm món tiền lớn. Bất quá, Tiêu Lê cũng chỉ là một nữ sinh đọc sách, kinh nghiệm thực không nhiều lắm. Tiêu Lê ngồi ở trong phòng một ngày một đêm, phát hiện ngoại trừ trộm cướp lừa gạt, đúng là không có biện pháp nào.

“Đồ Lam trư thiên sát, thú nữ nhân thì thú, hà tất làm khó thiếu niên vô tội chứ?” Tiêu Lê lẩm nhẩm lẩm nhẩm một hồi, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tối nay trăng lớn lại tròn, như cái mâm bạc. Tiêu Lê suy nghĩ hồi lâu không có kết quả, quyết định đi ra ngoài một chút, có thể sẽ có hiệu quả.

Buổi tối là thời gian nhiều người nghỉ ngơi, thường ngày mang mặt nạ, lúc này lại có nhu cầu tìm hương ôn nhu giải nhớ giải buồn, buồng phòng bị thường ngày ra. Nghe thấy âm hưởng đàn sáo đứt đoạn, Tiêu Lê đi theo, xa xa trông thấy nơi múa hát “Hong nhai” chuỗi lồng đèn đỏ treo cao. Ngoảnh đầu nhìn tên suy nghĩ, Hong nhai cung cấp tất cả hương vị ôn nhu cho nam nhân sống mơ mơ màng màng.

“Nếu như có thể cho bọn họ ngoan ngoãn trả thù lao thì tốt rồi.”

Tiêu Lê nhìn nhóm người phú quý toàn thân tơ lụa vẻ mặt hèn mọn, đại não trước giờ chưa từng nhanh như vậy tự hỏi, làm thế nào cho bọn họ cam tâm tình nguyện bỏ tiền chứ? Những kẻ có tiền này tới chỗ này làm gì? Nữ sắc. Tiếp đó? Rượu ngon cùng cao lương mỹ vị? Rồi sau đó? Sau đó nữa, hình như không có? Không, còn có tranh, cầm, vũ, những điều này... cũng là một thứ bày ra trong đó, có người nói Hương viện cùng Túy Hồng lâu bình thường một tháng chỉ có ba lần hiến ca hiến vũ, hiệu quả phi thường.

Tiêu Lê vỗ tay ba cái, thần sắc kích động,

“Đi học múa, ta cũng không tin đến lúc đó các người luyện tiếu tiên xem ta vũ.”

Phần hận trừng mắt nhìn nhóm người qua lại trên Hong nhai, Tiêu Lê xoay người sải bước về khách sạn. Hắn âm thầm tính toán, vũ đạo không chỉ đẹp còn phải mới mẻ độc đáo, tháng thứ nhất đều đến kỹ viện lên đến nơi tập múa, sau đó dung hợp với ý nghĩ của mình sáng chế vũ đạo của chính mình.

Vài ngày sau, Lam Trúc chạy tới giúp vui chỉ thấy y cầm lấy tờ giấy tràn ngập thời gian biểu bốn ba khắp các kỹ viện. Trêu chọc y nhìn tiểu mỹ nhân đến nghiện, chỉ rước lấy cái trừng mắt.

Lam Trúc thấy tờ giấy kia ghi lại thời gian cùng địa điểm luyện tập vũ kỹ cố định của các lâu trong Hong nhai, Tiêu Lê mỗi ngày chỉ đến nhìn lén, mỗi lần đến đều che giấu tốt thân ảnh, cho nên chưa có người phát hiện.

Phàm là người luyện võ, ngoài thân thể có sự mềm dẻo thì vóc người cũng cao cao, Tiêu Lê mà tập múa ở phương diện thân thể điều kiện có thể nói hoàn mỹ. Tay chân thon dài, cổ duyên dáng, vòng eo tinh tế mềm dẻo, chỉ cần ống tay áo cùng trang phục múa hơi hơi rộng, giới tính Tiêu Lê không một ai phân biệt được. Đường nhiên, điều kiện tiên quyết là hầu kết[trái táo ở cổ ý] cũng được che khuất.

Một tháng này trôi qua Tiêu Lê đích thực nhiều việc bận rộn, ban ngày xem người khác luyện múa, buổi tối chỉnh mình lại học múa cùng cân nhắc bước múa của mình, bởi vì sợ Thúy Cúc biết y cùng Lam Trúc đồ ước mà thương tâm, Tiêu Lê nói cho nàng sau ba tháng Lam Trúc đến rước, cho nên bây giờ làm việc chỉ có thể lén lút. Bất quá, gần đây Lam Trúc với Thúy Cúc khôi phục quan hệ, luôn đến, tâm tình Thúy Cúc ngọt ngào đối Tiêu Lê bận rộn dị thường cũng không lưu ý.

Có đôi khi, Tiêu Lê luyện vũ đến bức bối, sẽ oán giận Thúy Cúc một chút rồi quên, lại tiếp tục luyện tập. Tiêu Lê cũng không để ý đến Lam Trúc thường dò hỏi quấy rầy, hẳn tựa hồ với việc y “Đóng cửa che đậy” nghi hoặc sâu sắc, nhưng này xem như cơ mật thương nghiệp, không đến cuối cùng y tuyệt không tiết lộ.

Trời thu nhanh đến, khí nóng từ từ được làm lạnh, Tiêu Lê hôm nay dậy thật sớm, kéo từ đáy giường ra son bột nước cùng một cái quần dài thanh lịch len lén mua về. Hóa trang tốt nhất, ở trước ngực quần mảnh vải trắng, mặc quần dài vào, nhìn trong gương, không sai, yếu điệu thực nữ tươi sáng lộ ra rồi.

Mở cửa sổ, Tiêu Lê cấp tốc bò lên trên nóc nhà tung người vài cái, hạ xuống hẻm nhỏ lân cận Hong nhai, trái phải không có người, Tiêu Lê chỉnh chỉnh lại váy, mềm mại lượn lờ hướng Hong lâu đi đến.

Ban ngày Túy Hồng lâu phảng phất như mỹ nhân say ngủ, cho dù bỏ qua trang sức màu đỏ hoa lệ, đôi mắt đẹp nhắm lại sóng sánh, nhưng vẫn mỹ lệ không sao nói được, phú quý bức người đến cực điểm.

Tiêu Lê đang ở ngoài cửa lớn Túy Hồng lâu bồi hồi hồi lâu, vẫn không thể bình phục tâm tình bất an thấp thỏm. Y biết mình đã tận lực rồi, một tháng này cả ngày lẫn đêm, mở mắt ra nhắm mắt lại tất cả chỉ chung quy chung quy, không ngừng tung bay các loại kỹ thuật, mặc dù luyện vũ không đến mức muốn nôn, nhưng cũng là cực hạn rồi. nếu y dốc hết tâm huyết cho đại tác phẩm này rồi cuộc không được chiêm được thưởng thức, y thật sợ mình sẽ phát rồ mà bóp chết người bình phẩm.

Bất quá, phải đợi y thực sự nhìn thấy quân sự Hồng Lâu tài năng tiếp xúc mới có kết quả cuối cùng.

Nắng ban mai càng thấy xán lạn, tại kinh thành ngày mới bắt đầu rồi, người trên đường bắt đầu tăng cước bộ, huyên náo dần dần lên. Tiêu Lê không thể tiếp tục do dự, rồi cuộc gõ cửa Túy Hồng lâu.

Lúc Tiêu Lê nói xong mục đích đến đây, tới bàn bạc là vị thanh niên thanh tú tự xưng Liễu tiên sinh. Tiêu Lê nói mình không cha không mẹ, lấy vũ mưu sinh, nay lưu lạc đến kinh thành, hi vọng tạm thời tại Túy Hồng lâu cư trú, hồi báo thu nhận giúp đỡ, nàng mỗi tháng sẽ hiến vũ ba lần, được thưởng sẽ ba bảy phần chia.

Liễu tiên sinh đối với lý do Tiêu Lê đưa ra không có ý kiến, nhưng lúc xem y vũ một đoạn, con mắt đậm mạc không sóng lại tăng tăng rung động. Tiêu Lê biết bước đầu tiên đã thành công, sau này phải chờ xem bản lĩnh của mình cùng vận may rồi.

Túy Hồng lâu căn bản là rất lớn, trong hai ngày, tin tức một vị nữ tử kì dị tóc dài tử hồng sắc [tóc màu tím đỏ], da thịt hồng nhạt đến chỗ này hiến vũ đã truyền khắp kinh thành.

Chiều ngày thứ tư đến đây, Tiêu Lê buộc cao mái tóc dài, thân ông tay áo cùng vũ y cao cổ trên đài công diễn.

Tóc dài đến ngang thắt lưng màu lục bằng gấm, cố ý để hai sợi buông xuống trước vai, mái tóc dài được nuôi dưỡng trong thời gian dài được ngọn đèn chiếu xuống lóe ra ánh kim hồng. mi mắt không tân trang tao nhã, đen tuyền thon dài; mắt to vừa phải như bức tranh mang tử hồng sắc, con ngươi di động, sóng mắt nhộn nhạo nhẹ cầu đi tâm hồn nhỏ bé của khán giả; cánh mũi thẳng tắp cuối cùng là cánh môi hồng nhạt. Chỉ cần tranh điểm nhẹ, ngũ quan trong sáng xinh đẹp nho nhã vốn có tản ra cũng đủ mị hoặc trí mạng. Làn da hồng nhàn nhạt, trắng mịn trơn bóng, mặc vũ y tím trắng, tà âm vang lên. Cuối cùng, ánh mắt mọi người chuyển qua vòng eo tinh tế ôn nhu mười phần dẻo dai, máu mũi không hện mà phun. Tuyệt phẩm trong tuyệt phẩm, không ai có thể phủ nhận.

Tiêu Lê nhàn nhạt liếc mắt người xung quanh, quả nhiên, Lam Trúc ngồi ở phía trước nhất. có thể thấy được đáng dấp mắt tròng miêng há, Tiêu Lê khe khẽ cười, nam nhân định lực thấp thấp tức mặt đỏ đậm, không dám tùy tiện nhúc nhích, bởi vì bộ vị đã đến thời kỳ hoạt động cường liệt.

Tay phải khẽ nâng, dàn nhạc đỉnh cấp của Túy Hồng lâu tấu lên bản nhạc mấy ngày trước Tiêu Lê ngân.

Sau khúc nhạc dạo, tiếng nói trong trẻo lạnh lùng nhưng không mất đi nhu hòa vang lên.

“Lục sa quần, Bạch vũ phiến, trân châu liêm khai minh nguyệt mãn. Trường khu xích hỏa nhập châu liêm, vô cùng đại mạc, tự vụ phi vụ, tự yên phi yên.”

“Tĩnh dạ tư, khu bất tán, phong thanh tế toái chúc ảnh loạn. Tương tư nùng thì tâm chuyển đạm, nhất thiên thanh huy, phù quang chiếu nhập thủy tinh liên.”

[Quần lụa xanh, quạt lông trắng, rèm trân châu khai minh nguyệt mãn. Lửa hồng nhập vào bức rèm che, ảo như không ảo, khói như không khói.

Đêm tĩnh lặng, xua không mất. Gió thổi vùn mà ánh nền loạn. Tương tư dày đặc tâm chuyển nhạt, một ngày thanh nắng, ánh sáng di động vào nước tinh khiết.]

Vũ y trắng tím tùy ý phất lên, ông tay áo thật dài bay đầy trời, dáng người mềm mại theo đầu ngón chân không vướng bụi trần xoay tròn, vũ, lúc đầu còn có người chuyên chú bên ngoài cho rằng người kia không phải người nhân gian. Nhưng khi tiếng ca dần dần cao lên, bắt đầu mùa, mọi người đều bị nhập vào tình người tương tư như trong diễn dịch, huyên cảnh trong ánh trăng thanh sáng.

Ca còn đang tiếp tục, vũ còn đang khiêu, Túy Hồng lâu không một tiếng động lớn, không có mạnh mẽ, chỉ có một khúc một người.

“Ý miên miên, tâm hữu tương tư huyền. Chỉ tiêm tiêm, trung khúc phục khiên liên. Tòng lại tương tiêu đoản, chích hận thanh ti trường. Thanh ti trường, đa khiên bán tọa khán nguyệt trung thiên.

Lãnh phong xuy, hương phấn phân phi, nhiễm thượng thùy đích kiểm. Lãnh phong xuy, mị ảnh phá toái, nhĩ trâm hoa đích thủy.

Dĩ tối thâm đích thống tưởng tối ái đích nhân, ngã chích phạ tiết độc nhĩ đích mỹ. Nhĩ tiêm lương đích thủ, ngã tiêm ám đích mộng, tình đào tuyết lộ một hữu nhất tích lệ.”

[Ý còn dài, tâm còn tương tư. Sợ chỉ mảnh mà dài, tâm sự bề bộn rối ren. Trước nay đêm đẹp thường ngắn, chỉ hận tóc đen còn dài. Tóc đen dài, nhiều co kéo, ngồi ngắm trăng trời.

Gió lạnh thổi, hương phấn loạn, nhuộm lên khuôn mặt ai. Gió lạnh thổi, mỵ ảnh vỡ, trâm hoa người là nước.

Vì người mình yêu nhất mà khắc sâu đau đớn, ta chỉ sợ người đặc ý khinh nhờn. Tay người dần lạnh, ta dần ngắm mộng, đến tuyết lộ mắt đã không còn lệ.]

Vũ dần dần chậm, ca ngừng, nhìn thiên hạ khê nhãn mặt nhãn mi, mọi người cảm thụ được đau đớn nơi sâu nhất trong lồng ngực, Lam Trúc sờ sờ nơi trái tim, trên mặt bất khả tư nghị, hai mắt không cách nào theo vũ động trên người thiên hạ có chút mảy may nào. Vũ đột nhiên nhanh, trong con người tử sắc tung ra nhiệt tình mãnh liệt, tiếng ca phát cao vút quyết liệt.

“Ngã nhượng tâm hôi, tâm toái, thiên thiên đô thương bi. Ngã yếu bả tâm hiến cấp diêu viễn đích mộng mị.

Trữ nguyện căng trì khô nuy, tịch mạch hoa lôi, tuyết bất tổ hồng trần đích phụng bồi.

Bất nhượng tâm hôi, tâm toái, bất yếu nhất điểm bi, ngã yếu bả tâm hiến cấp chung ái đích kết vĩ.

Trữ nguyện căng trì khô nuy, tịch mạch hoa lôi, tuyết bất tổ hồng trần đích phụng bồi. Ái nhĩ đích tâm vô úy...”

[Tâm còn tro tàn, tan nát cõi lòng, lại cứ mãi bị thương. Muốn giao trái tim cho mộng tưởng xa vời.

Nguyện cắn trọng tàn lụi, làm nụ hoa cô tịch, tuyết không tiếp tục nơi hồng trần.

Không là tro tàn, tan nát cõi lòng, không còn bị thương, giao trái tim cho lần cuối yêu tha thiết.

Nguyện cắn trọng tàn lụi, làm nụ hoa cô tịch, tuyết không tiếp tục nơi hồng trần. Yêu người không e ngại ...]

(Tuyển tự Hương phấn thể gia)

* Kinh Thi

(dịch thơ)

Tử sinh xa cách

Trao nhau một lời

Đôi lòng hẹn ước

Bên nhau trọn đời.

8. Chương 8

Bay lượn lại xoay tròn tỏa ra bụi phấn tím sắc, nhanh chóng rồi chậm rãi ngừng lại, ca dần dần lắng, ánh trăng thanh sáng chiếu tỏ, 'yêu' là ngấm trọn ngọt ngào, chua xót, khổ đau cùng ý chí quyết liệt – yêu kia

theo khung cảnh huyền hoặc chậm rãi nhàn nhạt mà rút đi, nhưng người nghe ca xem vũ hôm nay vĩnh viễn cũng sẽ không quên được tư vị phi thường này. Thời gian chỉ một nén hương, lại phảng phất như mang vui vẻ cùng bị thương toàn bộ tụ lại, dường như mộng lại không phải mộng, khiến người ta phải suy tư hàng nghìn hàng vạn lần, rồi bất lực mà trở lại với lối cũ vô tận. Cũng không chỉ là ca hay vũ đẹp, người có tâm nhất định có thể cảm thụ được trong đó là trí tuệ cùng can gián.

Mọi người đều móc hết ngân phiếu thậm chí bạc vụn vàng thỏi trên người ra, hận không thể đem cả nhà mình đưa vào tay người, giữa lúc ma ma Túy Hồng lâu vui vẻ ra mặt, chuẩn bị lấy tiền đưa về, thì tiếng nói trong trẻo lần thứ hai vang lên,

“Các vị đại nhân, tiểu nữ ra ngoài lần này chưa tới bốn năm, nhìn thấy Vương triều đại Thanh khắp nơi vui vẻ phồn thịnh, quá mức an tâm. Nhưng đến nay thiên hạ hưng thịnh, tiểu nữ phát hiện ra làn gió xa xỉ cũng dần dần tăng lên, xa xỉ nhiều thành phóng túng, phóng túng sinh hủ bại, tiểu nữ cảm thấy rất lo lắng. Bởi vậy ở nơi này cả gan yêu cầu các vị đại nhân, tiền thưởng cấp cho tiểu nữ không quá năm mươi lượng, mong các vị đại nhân không trách móc!”

Một hồi hỗn loạn, đa số người có biểu tình trạng trọng lên rất nhiều, đương nhiên, ngoại trừ ma ma Hồng lâu mặt biến tím đỏ đen.

Tiêu Lê ưu nhã hướng mọi người hành lễ, nhanh chóng hướng phòng mình chạy về. Vừa qua khỏi thời gian một chén trà, cửa liền có người đẩy ra.

“Thái tử điện hạ có thể nào không hiểu lễ nghi vào phòng phải gõ cửa?”

Tiêu Lê quay đầu nhìn rồi liếc mắt, lại tiếp tục cầm khăn ướt tẩy trang, tháo trang sức, tuy rằng y không đeo nhiều trang sức lắm.

Lam Trúc vẫn bộ dạng ngả ngón trên tức thường ngày, mắt hoa đào sâu không thấy đáy, môi nhếch lên, vẫn chú mục nhìn trên người Tiêu Lê.

“Làm sao vậy?”

Tiêu Lê rửa mặt xong, quay lại hỏi.

“Không có gì, chỉ là ngày hôm nay mới biết người dường như..., biểu hiện của người làm ta thất kinh rồi, bất kể là lúc người ca vũ hay đoạn nói cuối cùng với bọn họ.”

Lam Trúc muốn hé ra một nụ cười bình thường, chung quy lại không làm được.

Tiêu Lê không nói gì nhíu mày,

“Nguyên lai tưởng rằng phải múa một thời gian, không nghĩ mới một lần đã giải quyết xong, ngày mai chờ ta mang một nghìn lượng đến a.”

Lam Trúc nghe vậy thần sắc tối sầm, bỗng nhiên nghiêm túc nhìn chăm chăm Tiêu Lê gần từng chữ,

“Buông tay như vậy ta thực luyến tiếc, nếu bằng thân phận Thái tử nhất định lưu người lại bên người, người có thể không?”

“Không thể nào. Bất quá, Hoàng Thái tử điện hạ có thể vững chắc địa vị như ngày hôm nay, chắc không thể chỉ có lãnh cảm bình tĩnh cùng tư chất thông minh, có thể ra tay hạ thủ người thân ruột thịt của mình làm sao lại vì một đoạn vũ bản tính lại mềm mỏng thế kia?”

Tiêu Lê nhìn thẳng đối phương, trịnh trọng nói, mặc dù đó là vấn đề cấm kỵ, nhưng nghĩ tới Đại Thanh hoàng triều bỗng nhiên huyết mạch giảm thiểu nhanh chóng, kẻ ngu si mới không đoán ra sự thật đằng sau.

Đôi mắt Lam Trúc thêm thâm sâu, tiếng nói còn đáng sợ hơn thường ngày,

“Nói càn, người cho rằng bốn điện thích người nên sẽ không giết người?”

“Không, ngược lại, tiểu nhân biết mình trong lòng điện hạ cũng không có gì quan trọng, cho nên mới không lo lắng điện hạ nuốt lời. Nói thẳng ra là tiểu nhân ở bên cạnh điện hạ, bất quá cũng chỉ là đồ chơi pha trò cho ngài, kia Điện hạ nói thật quá lời, ngày mai nhận xong một nghìn lượng bạc chúng ta coi như xong chuyện a.”

Tiêu Lê nhàn nhạt mỉm cười, trong lời nói có phần chắc chắn.

Lam Trúc đột nhiên hoảng hốt ngộ ra, lung túng mà sờ sờ mũi, ánh mắt phức tạp, nhìn về phía Tiêu Lê, một lát sau rốt cục cũng mỉm cười,

“Ta dĩ nhiên giữ lời. Được rồi, ta không ép buộc người, bất quá, mỗi năm rảnh rỗi người nên ghé qua thăm ta, bằng không...”

Tiêu Lê nhìn đối phương cố ý vắn vẹo khuôn mặt, trong lòng buông lỏng, khẽ cười nói,

“Trúc đại ca yên tâm, tiểu đệ dù có bận rộn cũng sẽ dành thời gian đến thăm người.”

“Ân, như thế mới tốt.”

Bên trong phòng nhỏ, không ngừng truyền đến tiếng cười nói ấm áp, một ngày mùa thu xơ xác tiêu điều cũng đã trôi qua, trong phòng hai người cũng cảm nhận chút ấm áp nhẹ nhàng.

Tiêu Lê lần thứ hai nhìn thấy Liễu tiên sinh, hơi hơi thẹn thùng, ở lại đây không tới mười ngày đã muốn ly khai, hướng hồ đêm qua y lại hủy đi một lượng lớn sinh ý, nếu là người hẩn là rất tức giận.

Bất quá, vị này tướng mạo thanh tú, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, đối với việc Tiêu Lê đường đột chào từ biệt cũng không lấy gì làm ngạc nhiên, lại lần đầu tiên mời y một bữa cơm hảo tửu mỹ vị. Tiêu Lê đối với hành động hết sức quý dị này nghi hoặc cũng không quá lâu, khi y đang ăn uống hăng say, thì mắt mở trừng trừng nhìn đối phương cung kính đứng thẳng chào kẻ mắt hoa đào phóng điện phía sau, tất cả đều sáng tỏ rồi.

“Trúc đại ca, nguyên lai Hồng Lô này là người mở a.”

Tiêu Lê bĩu môi, thầm nghĩ khó trách mình vũ hẩn lại sớm ngồi ở ghế đầu, thì ra đã sớm rõ mọi chuyện.

“Ha hã, ta thấy La sát cung cung chủ tới cổ vũ, tới hôm qua chắc là người thỏa mãn rồi chứ.”

Lam trúc ngày hôm nay mặc y phục màu xanh ngọc, thân hình cao to cân xứng, thắt lưng cắm ngọc cùng màu, dáng tươi cười tà mị thật xứng với vẻ ngoài phong lưu.

“La sát cung cung chủ? Là ai vậy?”

Tiêu Lê nháy mắt mấy cái, nỗ lực thoát khỏi tâm tình kinh diễm đối với Lam Trúc.

“Người không nhận ra sao? Người kia trước giờ chưa từng hứng thú với ca vũ, hôm qua thấy hẩn ngồi cách hàng đầu hai dãy ghế, ta còn tưởng là cố ý đến thăm người chứ.”

“Ân, vậy sao?”

Tiêu Lê nỗ lực áp chế tâm tình sôi trào trong lòng, tận lực bảo trì tâm cảnh bình thản. Trên thế giới này, người y quen rất ít, ngoài cái vị đem “Im lặng là vàng” phát huy đến cảnh giới cao nhất kia, chưa từng quen người nào khác gọi là cung chủ. Không phải là...

“Tiểu Lê nhi?”

Lam Trúc trước mặt Tiêu Lê vẫy vẫy tay, bất mãn đối phương tự dưng thất thần,

“Người nghĩ cái gì a? Nhanh thành thật khai báo, người với La sát cung cung chủ kia tại sao lại quen biết? Đã quen bao lâu? Hẩn tại sao lại coi trọng người như vậy, một mình đến đây xem vũ?”

Thời gian tiếp theo, đối mặt với Lam Trúc cứ vặn hỏi, Tiêu Lê cắn chặt răng, tự tát vào mồm mình, nỗ lực hướng vị nam tử trong trí nhớ học tập, mặc dù cái lỗ tai bị tra tấn, nhưng vẫn không phát ra một chữ, kiên quyết kháng cự.

Cuối cùng, quát tháo một hồi vị Thái tử cao quý cũng đầu hàng, hẩn tự nhận mình phong lưu tiêu sái, anh tuấn lỗi lạc, bụi hoa nào cũng chui vào mà không một chiếc lá nào dính lại, lừa gạt nữ nhân dễ như trở bàn tay, ai ngờ đến Tiêu Lê này liên tục gặp trắc trở, chẳng lẽ nam nữ có bất đồng lớn như thế?

Tiêu Lê cũng không để ý tới nam nhân đối diện khóc lóc tang thương, nhìn sắc trời u ám như cũ ngoài cửa sổ, lập tức đứng dậy cáo từ. Hẩn lúc trước nói với Thúy Cúc muốn thay sự phụ làm chút sự tình, không

biết khi nào về, hôm nay quay về khách sạn bình dân, vậy nàng nhất định sẽ rất vui a. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng dễ dàng thu hút kẻ khác mơ ước, Tiêu Lê đối với nữ tử cùng ở chung bốn năm này rất lo lắng.

Trong con hẻm người đi rất thưa thớt, Tiêu Lê mơ hồ nghe từng nhà truyền ra tiếng cười, đôi lúc có tiếng chó mèo hỗn loạn, rất nhiều chuyện kiếp trước nhàn nhạt hiện lên trong đầu.

Một trận gió lạnh thổi qua, mang đến hương thơm nồng đậm của quế hoa, Tiêu Lê kinh giác ngẩng đầu, chợt có đám mây nhàn nhạt phủ qua ánh trăng dần đầy, không bao lâu nữa, Trung thu tới rồi.

Tiêu Lê xoay người đến gốc quế hoa gần nhất, bẻ lấy cành nhiều hoa nhất, dự định mang về cho Thúy Cúc. Nơi này mọi người cũng làm lễ trung thu chỉ là không có tập quán ăn bánh trung thu. Kỳ thực chỉ cần cả nhà hòa thuận vui vẻ cùng nhau ăn cơm, trong lòng nhất định là thỏa mãn rồi, cần gì để ý đến đồ ăn có viên hay không viên chứ? [viên=tròn]

Trở về khách sạn bình dân, Thúy Cúc đang ở trong phòng may áo, Tiêu Lê nhìn nàng vẻ mặt bình thản, đột nhiên muốn biết chính mình là nữ tử thì hiện tại sẽ thế nào? Bất quá, một lát sau lắc đầu, dù sao cũng biết mình ngu ngốc đến đâu khăn tay cũng không có khả năng. Đến lúc đó chỉ sợ đem đập đổ đi cái danh khuê các hiền lành của nữ tử phong kiến, là nam như bây giờ thực tốt, mặc dù sẽ cô độc sống nốt quãng đời còn lại, hiện tại có tỷ tỷ, ca ca, sư phụ, sư huynh, đã vui vẻ. Mà tương lai...còn có thể làm bằng hữu với cái vị cung chủ trầm mặc kia, như vậy, thực thỏa mãn rồi.

Tiêu Lê chỉ nói chuyện với Thúy Cúc một chút, đưa cho nàng cành quế hoa thì trở về phòng, tối nay y muốn uống rượu.

Mấy ngày sau, khi tâm tình sa sút của Tiêu Lê khôi phục lại, mới phát hiện khắp nơi ở kinh thành đều đồn đại chuyện hấn ở Túy Hồng lâu ca vũ. Lúc đó người tại nơi đó vạn phần kích động lại đi nói cho những người khác, sợ rằng người khác không biết y xinh đẹp cỡ nào, vũ hay cỡ nào, mà mọi người xung quanh nghe thấy người miêu tả một cách kích động ngôn ngữ lộn xộn, đâm ra bị nhiễm tâm tình điên cuồng, cứ như vậy mà truyền đi.

Bởi vậy, kinh thành bây giờ không ai không biết, một vị nữ tử tóc đỏ da trắng hồng kì dị không ai rõ từ đâu tới ở Túy Hồng lâu vũ qua một khúc vũ đạo tuyệt thế tựa như ảo mộng sau lại bốc hơi tiêu thất.

Sau đó không lâu lắm, người đã từng xem qua vũ nhất trí rằng nữ tử này nhất định là “Hỏa Hoàng” hóa thân, cầu mong gặp được người như ý mới múa khúc “Phượng chi vũ”. Bây giờ đã tìm được nam tử ngưỡng mộ trong lòng, nên mới không hiện thân nữa.

Tiêu Lê nghe đến mấy lời đồn càng nói càng thái quá này tóc gáy cũng dựng đứng, thật vất vả lấy “Nhiệm vụ cần thiết, bắt buộc đi” ở bên cạnh Thúy Cúc, lại vì ánh mắt mấy người ở khách điểm theo y quan sát từ kinh nghi chuyển sang nhiệt tình như lửa, rốt cục chịu không nổi mang theo Thúy Cúc chạy đến phủ đệ của Lam Trúc.

Sau khi Tiêu Lê đến phủ đệ của Lam Trúc không lâu, tin đồn về “Hỏa Hoàng” cũng dần tiêu tan, những lời đồn đại nhằm nhí nhanh chóng bị tiêu tán.

Thời gian hai tháng trôi qua nhanh chóng, trong chớp mắt đã đến thời điểm kết hôn của Thúy Cúc.

Tiêu Lê thấy bên ngoài náo nhiệt thì vô cùng sung sướng, nhìn thấy Thúy Cúc sau khi trang điểm xinh không thể tả, làm y lúc này nhẹ nhàng mà vui sướng cảm động. Mặc kệ những ngọt ngào hay đau khổ đã qua, ngày hôm nay coi như chấm dứt, người yêu thương nay sẽ trở nên thân thuộc hơn không phải sao?

“Thúy tỷ tỷ, Tiêu Lê sau này sẽ không thể bên cạnh, tỷ tỷ nhất định phải bảo trọng chính mình. Có ủy khuất gì nói cho Lam Trúc đại ca, chớ buồn bực trong lòng. Ta hàng năm đều đến thăm tỷ, đến lúc đó tỷ đừng quên ta nha.”

Tiêu Lê càng nói càng nghẹn ngào, sắp phải ly biệt, chung quy có chút sầu não.

Nhưng Thúy Cúc trong lòng khoái hoạt, thấy Tiêu Lê cùng nhau sinh sống bốn năm bình thường tâm tình nhàn nhạt như nước nay lại có biểu tình như thế càng thêm vui sướng. Từ nhỏ đã là người cô đơn, nay đã có đệ đệ rồi, nàng trong lòng cảm thán, không khỏi an ủi Tiêu Lê,

“Tỷ có gả cho người ta vẫn là tỷ tỷ của người, Tiêu Lê nếu bị thương sau này không cần đến thăm ta thường xuyên, nếu không ta sẽ cảm thấy cô đơn.”

Tiêu Lê hít hít mũi, xấu hổ mà thay đổi sắc mặt, thàn than mình quả nhiên là càng sống càng thụt lùi, hơn nữa kiếp trước cũng gần ba mươi, vẫn ấu trĩ như vậy.

Hôn Lê tiến hành rất thuận lợi, kiêu hướng về Thái tử điện trong cung, Tiêu Lê tối ngày thứ hai đi thăm Thúy Cúc, thuận tiện cáo biệt Lam Trúc, lại bắt đầu tìm mua một đồ vật phẩm thượng vàng hạ cám sư phụ viết cho.

Hồi tưởng Lam Trúc tối qua nghe được y nói ly khai thì lộ ra vẻ mặt phiền muộn, Tiêu Lê liền cười phì, có thể có một đại ca như vậy, cảm giác tựa hồ rất tốt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-da>